

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 7-8 (128-129) липень-серпень 2015 р.

На Іваничівщині вшанували рівноапостольного великого князя Володимира. 10 липня митрополит Луцький і Волинський Михаїл у с. Будятичі Іваничівського деканату освятив пам'ятний хрест із нагоди 1000-ліття упокоєння хрестителя Київської Русі, взяв участь у науковій конференції в РБК «Просвіта». Символ Християнства на території школи встановлено за сприяння місцевої райдержадміністрації. Після освячення в архіпастирському слові владика наголосив: у ході багатьох круглих столів та конференцій підтверджено, що найімовірнішим місцем народження великого князя є Будятичі.

Про Володимира Красне Сонечко високопреосвященний зазначив: він чимало потрудився, щоб племена Київської Русі було просвічено євангельською істиною, у нього був головний орієнтир на Бога та благо людей.

У заходах, окрім владики, брали участь протоієреї: іваничівський декан Василь Мельничук, горохівський – Андрій Сидор, нововолинський – Стефан Фультмес, володимирський районний – Євген Шевчук, локачинський – Ігор Дружинець, інше духовенство цих благочинь, представники місцевої влади, вчені.

3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

7 серпня – Успіння праведної Анни (матері Діви Марії)

Православна Церква щорічно відзначає Успіння праведної Анни, матері Пресвятої Богородиці. У цей день віруючі вшановують кровних предків Ісуса Христа, бездітні жінки просять Бога дарувати їм дітей. За переказами, Анна чудесним чином народила свою Дочку – в похилому віці, з тих пір стала покровителькою майбутніх матерів.

Праведна Анна була дочкою священика Матфана і дружини його Марії, з коліна Леві, роду Ааронового.

Подружжя жило в Назареті Галілейському. Вони не мали дітей до старості, і все життя тужили про це. Їм доводилося переносити презирство і насмішки, тому що в той час безпліддя вважалося ганьбою. Але вони ніколи не нарікали, тільки гаряче молилися Всевишньому, смиренно сподіваючись на Його волю.

Одного разу під час великого свята дари, які

праведний Йоаким взяв до Єрусалима для принесення їй Богу, не були прийняті священиком, котрий вважав, що бездітний чоловік не може приносити жертву Богові.

Це дуже засмутило старого, і він, вважаючи себе найбільш грішним серед людей, вирішив не повертатися додому, а оселитися на самоті, в безлюдному місці.

Анна, дізнавшись, якого приниження зазнав її чоловік, стала в пості та молитві скорботно просити Господа про дарування їй дитини.

У пустелі про те ж просив Творця Йоаким. І молитва святого подружжя була почута – їм обом ангел сповістив, що народиться у них Донька, Яку благословить весь рід людський.

За велінням небесного вісника подружжя зустрілося в Єрусалимі. Тут у них і народилася Марія.

Святий Йоаким помер через кілька років після введення в храм своєї Доньки, у 80-літньому віці. Свята Анна померла у 70, через два роки

після нього, провівши свої останні літа при храмі, поруч із Донею.

Імператор Юстиніан II (685–695; 705–711) збудував храм на честь Анни, бо вона явилася уві сні його вагітній дружині. Тіло і покривало (мафорій) Анни перенесли до Константинополя.

У день Успіння праведної Анни православні згадують диво віри, терпіння і надії, яке явила собою ця жінка, незважаючи на багаторічну скорботу бездітної. Священики нагадують парафіянам, що Ісус Христос заповідав терпіння як спасіння душі; тільки безмежна надія здатна стати запорукою вічної радості у Спасі.

7 серпня в православних храмах проводиться величання на Успіння праведної Анни. В цей день бажано прийти до церкви й посповідатися. Можна робити тільки невідкладні справи, решту відкласти на інший день. Якщо Ви не можете відвідати храм, помоліться домашньою молитвою до праведної Анни. Вважається, що звернення до неї в день її успіння допомагає бездітним

сім'ям здобути довгоочікувану радість. Однак молитва повинна бути пройнята щирим поканням і глибокою вірою.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 55 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: pravoslaviavolyni.org.ua

ХРОНІКА

У єпархії вшанували волинян,
загиблих на Сході України

З приводу першої річниці трагедії під Волновахою в Луцьку та Володимирі-Волинському відбулися заупокійні богослужіння по країнах, які віддали своє життя за Батьківщину на Донбаській війні.

22 травня у кафедральному соборі Святої Трійці обласного центру літню очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

На її завершення архіпастир виголосив духовно-патріотичне слово. Він провів паралелі між українсько-російською війною та братніми взаєминами Авеля й Каїна, закликав до вшанування і пам'яті загиблих, а їх подвигом надихатися на швидку перемогу. Високопреосвященний висловив і співчуття родинам загиблих.

Після цього владика з благословіння Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета нагородив медалями «За жертвенність і любов до України» 26 бійців батальйону «Айдар» (вісьмох посмертно) та двох волонтерів.

Далі скорботна процесія рушила до фотостенда героїв «Небесної сотні» та лучан, які загинули в АТО. Потому їх молитовно вшанували на міському кладовищі поблизу с. Гарзджа, де на алеї почесних поховань покоїться їхній прах.

Подібні траурні заходи відбулись у Володимирі-Волинському. Міський декан протоієрей Юрій Пилипець очолив заупокійну літню біля фотостенда загиблих жителів міста, куди процесія прийшла від кафедрального собору Різдва Христового.

Волинянин – на з'їзді
військових священників

Вице-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний був учасником V Всеукраїнського з'їзду військових капеланів, що проходить **26 травня** у Київській православної богословської академії.

На зібранні, яке організувало синодальне управління духовно-патріотичного виховання у Збройних силах та інших військових формуваннях України, представник Волинської духовної консисторії виступив із доповіддю. Він розповів про досягнення капеланської служби нашої єпархії, із ким ведеться співпраця та висловив пропозиції щодо розвитку інституту військових священників у нашій Церкві.

Зокрема, о. Олександр звернувся до керівництва синодального управління з проханням налагодити співробітництво із Міністерством внутрішніх справ, підписати угоду. Це полегшить розширення співдії з відповідними підрозділами в регіонах. Окрім цього, він запропонував ініціювати перед міністром оборони зміни в положенні про військове капеланство: душпастир в армії повинен виконувати обов'язки священнослужителя та гарантовано бути влаштованим у лавах Збройних сил відповідно до чинного трудового законодавства із відповідним соціальним пакетом і навіть можливим приєднанням військових звань.

Душпастир був учасником
ювілейного заходу освітян

26 травня проректор з навчальної роботи Волинської православної богословської академії священник Василь Лозовицький взяв участь у відзначенні 75-річчя Волинського інституту післядипломної педагогічної освіти.

У вівальному слові панотець зазначив, що слово «освіта» походить від «світло». Знаємо зі Святого Письма, що Христос – «Світло для світу». Тож духовний складник повинен бути присутній в усій освіті, зокрема післядипломній.

Представник єпархії
взяв участь у відкритті
благодійного марафону

Протоієрей Олександр Безкоровайний виступив із вівальним словом у прямому ефірі обласного державного телебачення на відкритті марафону «Поспішаймо робити добро» з нагоди Дня захисту дітей.

Благодійна акція проходила **29 травня** з ініціативи Волинського обласного відділення Дитячого фонду України. Вона мала за

— 3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

16 серпня – неділя 11-та
після П'ятдесятниці

Один цар захотів розрахуватися зі своїми боржниками. Покликав одного з них, який був винен йому 10 тисяч талантів. Це було дуже багато. Цар сказав боржникові: якщо той не поверне борг, то він продасть усе його майно, навіть дружину і дітей. Не маючи можливості заплатити таку велику суму, боржник став благаючи царя, щоб він потерпів, кажучи, що скоро поверне гроші. Цар змилювався і простив йому весь борг. Така незаслужена милість царя повинна була б зробити боржника вдячним і милостивим. Але злий боржник не став від цього добрішим.

Ідучи від свого благодійника, він зустрів приятеля, який був винен йому сто динарів, тобто в мільйон разів менше, ніж сам був винен. Грубо, на вулиці, він хапає за горло свого приятеля і вимагає від нього негайно повернути ці гроші. Нещасний боржник став на колінах благаючи потерпіти ще деякий час. Але раб царя був невблаганний. Він посадив свого приятеля у в'язницю, доки той не поверне йому весь борг.

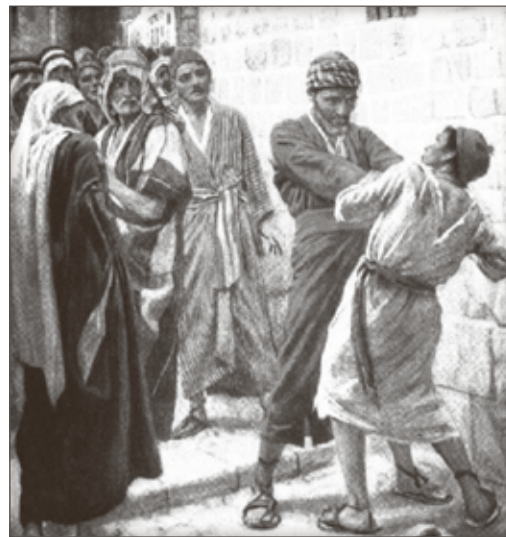
Усе це бачили люди і переказали царю, що чинив його раб, якому він простив увесь борг. Цар знову покликав свого раба і суворо сказав йому: «Весь той борг я простив тобі... Чи не належало й тобі помилувати товариша твого, як я помилував тебе?» І посадив цар раба до в'язниці, доки він не поверне усе (Мф. 18: 23–35).

Ця притча дає нам відповідь на часте і важливе питання: як нам спастися? І в ній же отримуємо відповідь: прости ближньому твоєму все. Твоє спасіння – у твоїх руках, тобто прости – і тобі буде прощено. Як все це, здається, просто, а разом з тим як це нам, виявляється, важко зробити. Хоч і читаємо в Молитві Господній: «прости... як і ми прощаємо...». І знаємо, що коли не будемо прощати людям провин їхніх, то й Отець наш не простить нам провин наших.

Цією притчею Господь нагадує про нашу жорстокість до людей, про безмірне милосердя Божє і про те, що при своїй жорстокості ми все ж вимагаємо від Бога бути до нас милосердним. Господь Ісус Христос, що віддав Себе на хрест

заради нашого спасіння, сказав: «...Якщо ви прощатимете людям провини їхні, то простить і вам Отець ваш Небесний. А коли не будете прощати людям провин їхніх, то і Отець ваш не простить вам провин ваших» (Мф: 6, 14–15). Ось чому, навчаючи учеників, як треба молитися Всевишньому, Господь сказав: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим».

Така умова і міра одержання нами від Бога прощення гріхів, заповідана Самим нашим Спа-

сителем. Бо «якою мірою міряєте, такою відміряється й вам» (Мф. 7:2).

Тож будьмо вибачливими одне до одного і прощаймо взаємно, якщо хто на кого має гнів чи образу, щоб і Бог у Христі простив нас (Кол. 3:13). Не мстимо нашим кривдникам, щоб і Бог не мстився нам. Випереджуймо наших кривдників примиренням з ними, щоб і Господь випередив нас Своєю благодаттю, і забудьмо зло, яке зробили нам лиходії, щоб і Господь забув наші гріхи. Зробімо ж те, що заповідав нам Христос Спаситель: «...Прощайте, то й вас прощатимуть...» (Лк. 6:37).

Віталій КЛИМЧУК

— ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

БЛАГОЧЕСТИВИЙ ЄНОХ

«Усіх же днів Єноха було триста шістьдесят п'ять років. І ходив Єнох перед Богом; і не стало його, тому що Бог узяв його. Мафусал жив сто вісімдесят сім років і породив Ламеха. Після народження Ламеха Мафусал жив сімсот вісімдесят два роки і породив синів і дочок. Усіх же днів Мафусала було дев'ятсот шістьдесят дев'ять років; і він помер» (Бут. 5:23–27).

«...І не стало його, тому що Бог узяв його».

Єнох не помер, а таємниче зник із середовища людей. Вже цей один відступ біблійного автора від звичайного у нього способу вираження про смерть патріархів показує, що кінець земного життя Єноха не був схожим на кінець інших патріархів, не був, отже, звичайним. Слова «тому що Бог узяв його» розкривають саме цю думку, хоча, можливо, не достатньо докладно і ясно. Звертаючись за з'ясуванням цієї фрази до біблійних паралелей, знаходимо, що вони буквально повторені ще раз щодо пророка Іллі (4 Цар., 2 гл.), з історії якого точно відомо, що він чудесним чином був узятий живим на небо. Те ж саме, за тлумаченням апостола Павла, відбулося ще раніше з Єнохом (Євр. 11:5; пор. Сир. 49:16).

Тому-то, ймовірно, у Священному Писанні Ілія і Єнох постають разом як предтечі страшного другого пришестя Господа на землю (Одрк. 11; пор.: Мф. 17; Мк. 9; Лк. 9). Таке розуміння кончини Єноха цілком відповідає і контексту, де вона виставляється нагородою праведному за його благочестя. А вже смерть є «відплата за гріх» (Рим. 6:23), а Єнох «ходінням перед Богом» достатньо спокотував свою провину, тож і переселяється в загробне життя, не бачачи тління плоті (Пс. 15:10). Вона піддалася миттєвому перетворенню за подобою того, що очікує, згідно з обітницею апостола, і тіла віруючих – сучасників другого славного пришестя Господнього (1 Кор. 15:20–23; 2 Кор. 5:4; 1 Фес. 4:17).

Не розумієте деяких місць у Святому Письмі? Бажаєте ґрунтовних пояснень окремих цитат із Біблії? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

«Мафусал жив сто вісімдесят сім років і породив Ламеха».

З генеалогії каїнітів (див. № 11 нашої газети за 2014 р.) відомо, що ім'я «Ламех» означає «ворожий; чоловік руйнування». Важко тільки точно визначити, як сифіти символізуються таким, ма-

бути, невідповідним для них ім'ям. Найімовірніше, в цьому потрібно вбачити слід войовничого і ворожого Богові духу каїнітів, який почав із цього покоління помітно відчуватися і в середовищі сифітів.

«Після народження Ламеха Мафусал жив сімсот вісімдесят два роки і породив синів і дочок. Усіх же днів Мафусала було дев'ятсот шістьдесят дев'ять років; і він помер».

Це – найбільш довговічний з усіх десяти допотопних патріархів (і всіх історично відомих людей).

Священик Андрій ХРОМЯК, викладач Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук

мету збір коштів для матеріальної допомоги сиротам – випускникам загальноосвітніх шкіл області: дітям, батьки яких воюють на Донбасі, та батьки яких загинули в зоні АТО, і на виконання програм Дитячого фонду.

У храмах єпархії дали
благословення випускникам ЗНЗ

29 травня з нагоди свята останнього дзвоника, а **30-го** – з нагоди випуску зі школи у кафедральному соборі Святої Трійці, як і в багатьох інших церквах, служили молебні для випускників, їхніх тат і мам та вчителів.

Богослужіння в головному храмі нашого краю організувала капеланська служба єпархії (старший капелан – протоієрей Олександр Безкоровайний). Декілька з них очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Промовляючи до вчорашніх школярів, архіпастир зазначив, що цього дня всі присутні моляться, щоб Господь дав їм щасливу долю, дарував можливість знайти і реалізувати себе та сміливо крокувати в цьому житті. Також владика побажав кожному знайти свою «другу половинку» та невдовзі прийти у Божий дім вінчатися.

Владика Михаїл привітав архієрея
Римсько-Католицької Церкви
з ювілеєм

Митрополит Михаїл взяв участь у святкуванні 25-річчя священничого служіння єпископа Віталія Скомаровського, ординарія Луцької дієцезії РКЦ.

Богослужіння з цієї нагоди відбулося **30 травня** в римсько-католицькому кафедральному соборі Апостолів Петра й Павла, що в обласному центрі. Високопреосвященний побажав ювіляру «щедрої Божої благодаті, міцного здоров'я, багатьох років земного життя, повного рясних здобутків на Господній ниві».

У Луцьку благословили
молодих нацгвардійців

30 травня о. Олександр Безкоровайний взяв участь в урочистому складанні присяги військовослужбовців строкової служби Національної гвардії України в одній з її частин.

Представник духовної консисторії прочитав молитву на початок усього доброго діла, окропив солдатів освяченою водою та подарував кожному іконку Пресвятої Богородиці.

У душпастирському слові о. Олександр закликав Боже благословіння на молодих воїнів, побажав здоров'я, сміливості, послуху командирам та зазначив: на сторінках Священного Писання згадуються достойні мужі з високими християнськими якостями. Їх панотець і закликав наслідувати.

Політика й мораль:
чи можливо їх поєднати?

Ієромонах Димитрій (Франків), насельник чоловічого монастиря Святого Миколая Чудотворця в с. Жидичин на Ківереччині, виступив на тренінгу «Школа політичної активності».

У розмові з юнню душпастир постарався розкрити тематику поєднання політичної діяльності з нормами моралі. Він розповів, як повинна в ідеалі будуватися особистість політика та з якими проблемами і рисами сучасності в цьому спектрі потрібно боротися. Отець Димитрій зазначив, що ніколи не потрібно йти на поступки своїй совісті, а перебуваючи на будь-якій посаді, треба залишатися християнином і жити відповідно до Заповідей. На його думку, якщо людина дотримується Божого закону, то навіть пішовши в політику, пам'ятатиме про мораль і житиме за нею.

Захід відбувся **30 травня** в обласній науковій бібліотеці ім. Олени Пчілки стараннями Спільноти громадських організацій Волині «Молодіжна платформа».

У с. Мощена Ковельського
районного деканату
освячено покліний хрест

Настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці священник Василь Старевич **1 червня** освятив цей знак нашої віри на в'їзді в село як засіб Божого захисту.

Продовження на с. 3

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

До цього місця громада рушила хресним ходом від храму після Божественної Літургії. Після чину освячення душпастир виголосив слово, в якому зазначив: «Колись хрест був знаком ганьби, приниження та страшно смерті, сьогодні ж він – стовп і основа Християнства, окраса й камінь дорогоцінний, який ми носимо на грудях і в серці».

По завершенні молитви о. Василь поблагословив та привітав наймолодших парафіян із нагоди Дня захисту дітей.

Ченці з Жидичина благословили фестиваль для дітей

Декан монастирів єпархії та намісник обителі Святителя Миколая Чудотворця ігумен Константин (Марченко) з братією побували на відкритті сімейного фестивалю «Острів дитинства». Він проходив **1 червня** на території готельно-ресторанного комплексу «Острів» у с. Озерце на Ківереччині.

Душпастирі відслужили молебень та благословили дійство, приурочене до Міжнародного дня захисту дітей.

До участі в заході долучилось молодіжне братство «Мирт», що діє при обителі. Його учасники влаштували різноманітні конкурси, ігри, «аби кожна сім'я відчула себе сім'єю».

У с. Дубова на Ковельщині освячено пам'ятну дошку Андрієві Омелянюку

Чин освяти й заупокійну літію перед цим звершив районний декан, настоятель місцевої парафії Великомученика Юрія Переможця протоієрей Іван Бонис **3 червня**. Про це повідомив сайт деканату *Cerkva-kovel.com.ua*.

Дошку, яку виготовив однокласник героя Тарас Якимчук, встановлено на стіні школи, де навчався загиблий на Донбасі боєць.

У молитві взяли участь матір Андрія Омелянюка Антоніна Григорівна, воїн АТО Віктор Тарасюк (теж випускник цієї школи), голова райради Ігор Верчук, односельчани.

Священик взяв участь у святкуванні Дня захисту дітей

Настоятель парафії Великомученика Пантелеймона в обласній клінічній лікарні та капелан цього закладу протоієрей Назар Бабій взяв участь у святі для неповносправних.

Захід проходив **3 червня** в обласному Центрі соціальної реабілітації дітей-інвалідів у Луцьку. Душпастир побував на відкритті конкурсів дитячої самодіяльності та звернувся до їх учасників із благословінням.

У Луцьку помолилися за журналістів

Літію за померлих волинських новинарів та молебень за живих представників цього фаху і їхні родини із нагоди професійного свята – Дня журналіста – очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл **5 червня** у кафедральному соборі Святої Трійці.

«Словом можна зцілити, але словом можна і вбити, словом можна підбадьорити, словом можна довести до якогось поганого вчинку», – зазначив владика. Він подякував представникам ЗМІ за те, що «словом своїм підтримують волинян, особливо зараз, у складний для України час», та що доносять правду, хоч би якою вона була.

У молитві взяли участь священнослужителі собору, голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко, інші працівники цього підрозділу духовної консисторії, керівники місцевих ЗМІ, журналісти.

На завершення кожного з них окроплено свяченою водою, подаровано книгу Світлани Кагамлик «Світло духовності і культури. 3 історії Києво-Печерської лаври XVII–XVIII ст.»

Відійшов у вічність Борис Ревенко

Відспівування багаторічного керівника кіностудії «Волинь» відбулося в нижньому храмі кафедрального собору Святої Трійці **6 червня**. Очолив богослужіння протоієрей Віталій Собко.

У проповіді священник, згадавши життєвий шлях «дивовижної людини», відзначив

ПАЛОМНИЦТВА

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА» ВІДКРИВ НОВИЙ МАРШРУТ

15–16 та 22–23 травня відбулись поїздки до християнських святинь Польщі. Зокрема, прочани з Волині вперше відвідали реліквії Ченстохови та Кракова.

Паломники помолились у монастирі «Ясна Гора» перед Ченстоховською (Белзькою) іконою Пресвятої Богородиці. Навколішки разом із християнами з різних країн, окрім приватних молитов, підносили прохання за мир в Україні, за здоров'я живих і за упокоєння загиблих наших воїнів.

Ченстоховська ікона була одна із чотирьох найбільш шанованих у Київській Русі. Її ще називають Белзькою, бо прославилася як чудотворна у місті Белз. Але з XI століття святиня перебуває в Польщі. За темний лик її ще називають «Чорною Мадонною». 1655 року Діва Марія захистила монастир від навали шведів. Образ розмістили у верхній частині вівтаря. Щоранку о 6-й з образу урочисто піднімають завісу і починають правити Служби. Ікона – велика святиня, як для католиків, так і для православних.

Цей образ Божої Матері – найбільше місце прощі в Польщі. Перед центральною брамою – прапори різних держав, є й прапор України. Відстань від Луцька до ченстоховської базиліки – 700 кілометрів.

У вихідні храм, датований XIV століттям, відчинений цілодобово. Прочани навколо образу

проходять на колінах, просячи заступництва Богородиці.

Відвідали волиняни й джерело Великомучениці Варвари, звідки витікає цілюща вода. Його виявили 1430 року. Попереду – однойменний костел XVII століття, поруч – лікарня, теж названа іменем святої Варвари. До речі, традиція називати лікарні на честь святих – досить поширена в Польщі. Багата на срібло, вода допомагає при різних травмах. Її склад подібний до води в почаївському джерелі Стопи Божої Матері.

Богомільці побували і в багатьох інших культурно-туристичних місцях.

Андрій ГНАТЮК

ВОЛИНЯНИ – НА ПРОЩІ В ОДЕЩИНІ Й МОЛДОВІ

Богомільця Одещиною включало святині обласного центру та с. Кулевча (Колісне) в Саратському районі, а в Молдові помолилися в Троїцькому монастирі Київського Патріархату. Поїздки влаштувала керівник паломницького центру «Україна» Лариса Савчук

Серед святинь Одеси варто відзначити кафедральний собор Різдва Христового. Зведений 1814 р., він став першим православним храмом у місті. Зустрічав і благословляв прочан єпископ Одеський і Балтський Марк. Паломники мали нагоду прикластися до мощей євангеліста Марка та інших угодників.

Кулевча – село за 120 кілометрів від Одеси, заселене переважно болгарами. Перша кулевчанська реліквія – хрест на подвір'ї місцевого храму, один із поклонних хрестів, що встановлені в чотирьох кінцях держави: у Чорнобилі, Старому Почаєві, під Харковом та в Кулевчі. Їх за півроку звів монах Йоан, якому порадили це зробити сліпа черниця з Києва Віра та ще двоє старців. Друга реліквія – ікона Богородиці в ліліях, що квітнуть цілий рік; третя – розп'яття, яке мироточить щоп'ятниці, щосуботи й щонеділі, коли правиться; четверта – відбиток на склі ікони Великомученика Георгія Переможця; п'ята – мироточивий образ Касперівської Богоматері. Шосте диво – кровоточива копія Іверської ікони Діви Марії. Пляму на щоці Богоматері виявила одна з мирянок. Це сталося тоді ж, коли замироточила Касперівська. Експерти явище пояснити не змогли, але в обох випадках у речовинах виявили залізо. Після того як образ почав кровоточити, власниця віддала його в церкву.

Обитель у Молдові розташована в с. Троїца Нова, населеному здебільшого болгарами. Прочан зустрів єпископ Фалештський і Східномолдовський Філарет. Владика народився 1965 р. в с. Цигіра в Молдавії. 1995 року здобув фах філософа й психолога в Кишинівському держуніверситеті. Наступного року закінчив духовну семінарію при Кіцканському монастирі, а 2000-го – Кишинівську духовну академію. Ченцем став ще 1988 року, із 1993-го – настоятель Кондрицького монастиря Святителя Миколая в Кишиневі, возведений у сан архимандрита. 27 липня 2005 р. Синод прийняв отця Філарета до лона УПЦ Київського Патріархату. Патріарх Філарет рукоположив його на єпископа Фалештського і Східномолдовського.

Владика походить із тієї родини, що й святий Петро (Могіла); у храмі зберігаються ризи угодника. Молитви, які читає над прочанами пресвященний, – на очищення і зцілення душі, на захист від нечистих сил. Склад їх святий Петро (Могіла); а читати мають право лише ті ченці, які перебувають у постійному пості, й за благословенням. Вірні в цей час стоять на колінах і тримають у руках свічки.

Православ'я на території сучасної Молдови зародилося в XIV–XV ст. Згодом ці землі відійшли до Османської імперії. Валаська митрополія підпорядковувалася Константинопольському Патріархатові. У другій половині XIX ст., коли встановилася Румунська держава, Молдова стала її частиною і канонічною територією Румунської Православної Церкви. Після приєднання Бесарабії до СРСР в 1940 р. Молдавія переходить у юрисдикцію Російської Церкви. А після розпаду Союзу Молдовська Церква отримала широку автономію в її межах. 2002 року зареєстровано Бесарабську митрополію Румунської Православної Церкви. 8 жовтня 2009 р. влада цієї країни зареєструвала Східномолдовську єпархію Київського Патріархату (близько 10 парафій).

У дні, коли не відбувалися поїздки святими місцями, для прочан правили акафіст Божій Матері.

Андрій ГНАТЮК

нестримне бажання новоспочилого фіксувати миті життя. «Можливо, тому, що йому хотілося зберегти для майбутніх поколінь те, «як», «чому» і «чим» жили люди його часу. Ті люди, які жили поруч чи далеко, ті люди, які працювали, які проявляли любов до свого краю, інших людей».

Душпастир висловив упевненість, що то – бажання не просто проявити талант, здібності митця як фахівця, професіонала. «Це мусить бути щось таке, що виходить ізсередини, це мусить керуватися найвищими почуттями». Прояв його великої любові в діяннях є прикладом для нас, православних християн, українців, підкреслив о. Віталій.

Заслужений працівник культури, член Національної спілки кінематографістів України Борис Ревенко помер на 78-му році життя. Ним знято біля трьохсот кінофільмів, п'ятдесят із яких стали лауреатами республіканських, всесоюзних і міжнародних конкурсів. Зокрема, «Іордан п'є воду зі своєї криниці», «Мистецьке прагнення душі як Богом дана необхідність», «Писанка мальована, з любов'ю подарована», «Мрія Марії», «Волинська голгофа Братковського». Був засновником музею кінематографа та фотомистецтва, ініціатором багатьох проектів, фестивалів, автором публікацій тощо.

Юні віряни побували в музеї Переспонницького Євангелія

Близько тридцяти учнів Центру християнського виховання дітей та молоді в Луцьку (директор священник Андрій Ротченко) **6 червня** уперше відвідали культурно-археологічний центр у с. Переспонниця на Рівенщині.

Екскурсійна програма включала ознайомлення з одним із духовних символів України – Переспонницьким Євангелієм – у спеціальному музеї (діти навіть змогли спробувати себе як переписувачі), відвідання храму Святителя Миколая, якому понад 200 років, археологічного музею, музею-скансена «Княже місто».

У цій місцевості в середині XVI ст. в Пречистенському монастирі, що єдиний залишився на той час із архітектурного комплексу удільної столиці, створено визначну рукописну пам'ятку староукраїнської літературної мови й мистецтва. Це переклад Четвероєвангелія на «просту мову». В наші дні Переспонницьке Євангеліє набуло ще й політичного змісту: на ньому дають присягу президенти України.

Владика Михаїл: «Що ти мав на увазі, коли робив це?»

Користь для душі від доброго вчинку залежить від того, з яким наміром його робиш. Про це розмірковував митрополит Луцький і Волинський Михаїл під час проповіді **7 червня**, в Неділю всіх святих, у кафедральному соборі Святої Трійці.

«Не просто зробити добрий вчинок, а що ти мав на увазі, коли робив цей вчинок, що відбувалося в твоєму серці? Ти його зробив від потреби своєї, чи від обов'язку свого, чи від моди, що так «треба» зробити?»

Високопреосвященний навів приклад: волонтерство. Одні допомагають військово-службовцям від своєї духовної потреби. Інші – щоб їх зауважили, бо вибори на носі. Ще інші знайшли собі такий спосіб збагатитися.

В ім'я чого ж ми, православні, маємо звершувати добру справу? – запитує архієрей і відповідає: «Християнин це робить заради Царства Небесного, заради спасіння ближнього». Між іншим, і в храм ходити потрібно від внутрішньої потреби, а не для того, щоби нас помітили, оцінили наш одяг».

У Нововолинську поховали «кіборга»

Чин похорону Вадима Демчука **8 червня** очолив декан протоієрей Стефан Фультмес. Як повідомляє сайт *Cerkva-nv.com*, відспівували героя у місцевому храмі Архистратига Божого Михаїла.

Василь Демчук – 39-річний житель Нововолинська. Закінчив місцеву загальноосвітню школу № 8 та професійно-технічне училище № 1. Був мобілізований у 80-ту ОАМБр, брав участь у боях за Донецький аеропорт. Загинув в останній день його

Продовження на с. 4

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

оборони – 20 січня цього року. Тіло ідентифікували за аналізом ДНК лише через 5 місяців та доставили, щоб поховати на рідній волинській землі.

Відкрито сайт Володимирського районного деканату

Його адреса www.vv-dekanat.com.ua. Тут уже можна ознайомитися з новинами благочиння, біографіями його священників, повідомленнями з інших сайтів тощо. Невдовзі буде наповнено й інші розділи.

Веб-ресурс створено з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла та декана протоієрея Євгена Шевчука. Адміністратором сайта є прес-секретар благочиння священник Андрій Шевчук.

Це вже друге деканальне веб-представництво в нашій епархії. Першим (13 серпня 2013 р.) запрацював сайт Ковельського районного благочиння: www.cerkva-kovel.com.ua.

Богослови й релігієзнавці пропонують змінити назву нашої держави і Володимира-Волинського

Про це, зокрема, йдеться в резолюції міжнародної науково-практичної конференції «Християнська традиція Київської Русі», проведеної у Волинській православній богословській академії. Її оприлюднено 10 червня на сайті vrb.org. Захід приурочили до 1000-ліття упокоєння рівноапостольного князя Володимира Великого.

У документі зазначається: «Ставимо необхідним завданням для сучасників і прийдешніх поколінь зберегти історичну назву та духовну спадщину Русі за нашою Батьківщиною і пропонуємо відобразити його в назві нашої держави – Русь-Україна».

Науковці також висловилися за повернення історичної назви місту Володимир-Волинському. Довгий час воно мало назву Володимир на честь засновника – князя Володимира Хрестителя. Коли ж наші землі опинилися в Російській імперії, місто перейменували. А вже в Росії теж є місто Володимир (Владимир-на-Клязьмі), назване, ймовірно, на честь князя Володимира Мономаха, який заснував його на місці селища угро-фінського племені меря.

Богослови, окрім цього, звернулися до вірян Московського Патріархату: «Браття і сестри, будуймо не міфічний "руський мир", а нашу рідну державу Русь-Україну і для цього об'єднаймося в єдиній Українській Помісній Православній Церкві».

Резолюцію підписали всі учасники конференції, як теологи, так і світські релігієзнавці, зокрема, доктор історичних наук Людмила Стрільчук, доктор церковно-історичних наук і кандидат історичних наук Ірина Преловська, доктор філософських наук Олександр Саган та чимало інших видних учених.

Владика Михаїл ушанував полеглих у битві під Берестечком

Наш митрополит на запрошення архієпископа Рівненського й Острозького Іларіона 14 червня взяв участь у Божественній Літургії та заупокійній літії в чоловічому монастирі Великомученика Георгія Переможця на Козацьких Могилах із приводу чергової річниці битви під Берестечком 1651 року.

Відправи відбулися традиційно в Неділю всіх святих землі української, їх очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. По завершенні богослужіння провели урочисту ходу й покладання квітів до пам'ятника загиблим.

Митрополит Михаїл – медиком: «Ви найкращі!»

Керуючий епархією взяв участь в урочистостях до Дня медичного працівника, що проходили 16 червня в обласній клінічній лікарні в Луцьку.

У вітальному слові високопреосвященний зазначив: у цьому закладі є домовий храм, що дає змогу змінюватись не просто фаховому рівню чи обладнанню, а самому духовному складу медиків. «Завдання одні й ті ж – лікувати тіло, а от методи, ментальність лікаря змінюється, тому що ми йдемо, як б сказав, на крок попереду Європи, нам

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

НОЙ ТА ЙОГО СИНІ

«Ламех жив сто вісімдесят два [188] роки і породив сина, і дав йому ім'я: Ной, сказавши: він утішить нас у ділах наших й у праці рук наших при оброблянні землі, яку прокляв Господь [Бог]. І жив Ламех після народження Ноя п'ятсот дев'яносто п'ять [565] років і породив синів і дочок. Усіх же днів Ламеха було сімсот сімдесят сім [753] років; і він помер.»

«...І дав йому ім'я: Ной, сказавши: він утішить нас у ділах наших й у праці рук наших при оброблянні землі, яку прокляв Господь [Бог].»

Останнім допотопним патріархом був син Ламеха – Ной. Значення цього імені витлумачено в самому біблійному тексті: «заспокоєння, розрада». Вважають, що сам Ламех, який не відрізнявся благочестям, даючи таке ім'я своєму синові, висловлював надію на швидке знищення сили божественного прокляття над землею завдяки успіхам свого новонародженого сина. За тлумаченням отців Церкви, в імені Ноя міститься пророцтво, що через нього і його потомство буде ослаблена сила божественного покарання за гріхопадіння. Тож після бурі нечестя і грози небесної кари за нього (потоп) настане нове, відносно мирне і тихе суспільно-релігійне життя.

«І жив Ламех після народження Ноя п'ятсот дев'яносто п'ять [565] років і породив синів і дочок. Усіх же днів Ламеха було сімсот сімдесят сім [753] років; і він помер.»

Більшу частину життя Ной провів у допотопну епоху і під кінець її мав трьох синів; але їхня діяльність належить до післяпотопної епохи. Чому ж у Ноя, порівняно з іншими патріархами, так пізно народилися діти? Найкращою відповіддю є припущення: щоб діти Ноя до потопу

Не розумієте деяких місць у Святому Письмі? Бажаєте ґрунтовних пояснень окремих цитат із Біблії? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

КОМУ ДОГОДЖАЄМО?

Запитання: «Чого гріха таїти, не раз і не два доводиться прогинатися перед начальством, роблячи йому компліменти. Знаю, що це недобре, тому, отче, підкажіть, будьласка, як позбавитися від гріха догодження людям?»

Відповідає священник Андрій ХРОМЯК, викладач Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук.

Святі отці визначають людинодогодження як «гріх проти першої заповіді, тому що людина, якій ми догоджаємо або на яку сподіваємося і забуваємо Бога, деяким чином є для нас "інший бог", замість Бога істинного...» (Православний Катехизис). Апостол Павло зауважує: «Чи в людей я тепер шукаю благовоління, чи у Бога? Чи людям я прагну догоджати? Якби я і тепер догоджав людям, не був би рабом Христовим» (Гал. 1:10). Святі також говорять про велику небезпеку цього пороку: «Початок почесності – людинодогодження, а кінець його – гордість» («Добротолюбіє»).

Людинодогодження може зробити наше духовне життя безплідним. Преподобний Ніл Синайський говорить: «Камінь, як сильно не кинь його, не досягає до неба; і молитва людинодогодників не сходить на небо».

Є декілька видів догодження, залежно від тієї внутрішньої причини, яка цю пристрасть живить. Найбільш поширений мотив – користь, любов, бажання отримати земні блага без

не встигли настільки зіпсуватися і розбеститися, що і їм довелося б розділити сумну долю всього первісного світу.

Священник Андрій ХРОМЯК, викладач ВПБА, кандидат богословських наук

трудів і заслуг. Сюди ж відноситься і боязнь втратити те, що людина вже має. Таке догодження має своїх «помічників»: приниження, лестощі, лицемірство.

Людинодогодження часто народжується від марнославства. Догідник тільки про одне турбується: щоб його зовнішня поведінка була показовою і щоб заслужити добре слово начальника. Він стає невільником, оскільки поведінка його залежить від мінливості людських думок і оцінок. Людинодогодження може народжуватися легкодухістю перед начальством і взагалі тими, що мають владу і вплив. Якщо ця пристрасть укорениться, то можна втратити вірність своїм духовним і моральним принципам.

Нарешті, бувають складні життєві обставини, коли грань між любов'ю до ближнього і догодженням стає важкопомітною. Особливо це часто буває, коли доводиться спілкуватися з немічними. У таких випадках потрібна посиленна молитва, щоб Господь Бог дав дар прийняти правильне рішення: зберігаючи добре ставлення до людини, не потурати її слабкостям.

Загальними ліками проти всіх видів догодження є набуття страху Божого. «Страх Божий, коли увійде в серце людське, проганяє темряву і розпалює в ньому ревність до всіх чеснот» (преподобний Антоній Великий). Ця основоположна чеснота дає будь-якій людині велику духовну силу: «Хто проникнутий страхом Божим, той не боїться перебувати серед злих людей. Маючи в собі страх Божий і носячи непереможну зброю віри, може робити навіть те, що багатьом здається важким і неможливим» (преподобний Симеон Новий Богослов). Для набуття страху Божого потрібна щоденна духовна праця.

І наостанок наведемо думку подвижника Афонської гори старця Паїсія Святогорця. Його якось запитали: «Мною зазвичай рухає боязнь засмутити інших або впасти в їхніх очах; про те, щоб не засмутити Бога, я не думаю. Як примножується страх Божий?»

Той відповів: «Що б не робила людина, вона повинна робити це заради Бога. Ми забуваємо Бога, і потім підключається помисел, що ми робимо щось важливе. Підключається і догодження, і ми намагаємося не впасти в очах людей.»

Закінчення на с. 5

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

би лише технічну базу підтягнути», – зазначив митрополит.

Після цього він разом із духовенством кафедрального собору Святої Трійці виголосив многолітня працівникам медицини.

Владика Михаїл про В. Божидарника: не тільки сумувати, а надихатися його життям

16 червня, на сороковий день по смерті багаторічного ректора Луцького національного технічного університету Віктора Божидарника у стінах вузу відбувся пам'ятний захід.

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл в архіпастирському слові зазначив, що головною рисою небіжчика був оптимізм, життєлюбність, а деякі його ідеї, вочевидь, випереджали час.

Цієї людини нам довго не вистачатиме. Але молячись за упокій його душі, маємо працювати, як працювала ця видатна особа, наголосив високопреосвященний.

У Володимирі-Волинському благословили новий урожайний рік

Міський декан протоієрей Юрій Пилипець із місцевим духовенством 18 червня відвідали філію Державної продовольчо-зернової корпорації України.

Душпастирі відслужили молебен, окропили склади та благословили працівників на збір урожаю.

У Луцьку відзначено 75-річчя СНУ

Вранці 19 червня у кафедральному соборі Святої Трійці відслужили подячний молебен з нагоди ювілею Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки (СНУ). Потому в головному корпусі відбулось відкриття та освячення меморіальної дошки студентам цього вишу, які загинули на Донбасі. А завершився ювілейний день академічною імпрезою в облмуздрамтеатрі ім. Т. Шевченка.

Подячний молебен у соборі, заупокійну літію й освячення пам'ятного знака в приміщенні вузу очолював митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Із ним поїлись: декан собору протоієрей Микола Нецькар, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакин, віцеканцлер і старший капелан епархії протоієрей Олександр Безкоровайний, капелан університету протоієрей Віктор Михалевич, соборне духовенство, ректор СНУ Ігор Коцан, представники професорсько-викладацького складу та студентства.

Після молитви в соборі високопреосвященний виголосив вітальне слово, в якому закликав не забувати, що сила університету – у вдячності студентів до викладачів та викладачів до студентів.

А після освячення пам'ятної дошки владика зазначив: хлопці загинули через велике почуття любові, втілюючи євангельські слова в реальність – «поклали душу свою за друзів своїх». Кожного з присутніх закликав: заходячи в університетський корпус на роботу чи навчання, варто на мить задуматися, що він стоїть, не зруйнований «градами», завдяки цим героям.

Єпископ Матфей взяв участь у відкритті Інтеграційного центру

Вікарій із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла 20 червня побував на відкритті позашкільного закладу для відпочинку та інтеграції молоді з сусідніх країн у с. Замлиння Любомльського деканату.

Місце дозвілля освятили священнослужителі Римсько-Католицької Церкви на чолі з єпископом Віталієм Скомаровським. Основним завданням Центру є організація відпочинку, культурно-масової та спортивної роботи.

На заході також були присутні: любомльський декан протоієрей Віктор Возняк, представники інших конфесій, дипломатичного корпусу Республіки Польща.

«Чому нам потрібна медицина?»

Такою була одна з думок митрополита Михаїла під час проповіді,

Продовження на с. 5

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2-4

виголошеної **21 червня**, в неділю третю після П'ятдесятниці, у кафедральному соборі Святої Трійці.

Владика розтлумачив, що «причиною появи лікарів у світі є послаблення, чи ослаблення віри людини». При цьому навів приклад зі Священного Писання, як людина повинна лікуватися з вірою в Бога: «Чи хто з вас занедужає, нехай покличе пресвітерів Церкви і нехай помоляться над ним, помазавши його оливою в ім'я Господнє. І молитва віри зцілить недужого, і підведе його Господь...».

Архієпископ зазначив: якщо жити з вірою, то для зцілення від недуг достатньо лише молитви та помазання, але «нам не вистає часу віри, і тому Господь обирає людей, які є лікарями наших тіл». Високопреосвященний, нагадуючи, що «тіло є храмом Духа», наголосив: наша справа в цьому домобудівництві така ж, як і служителів медицини, – у піклуванні про нього та недопущенні шкідливих звичок.

У Луцьку вшанували жертв Другої світової війни

Митрополит Луцький і Волинський Михайл очолив заупокійну літню по всіх загиблих у цій трагедії на Меморіальному комплексі «Вічна слава» обласного центру в День скорботи і вшанування пам'яті жертв війни.

У слові владика зазначив, що **22 червня** 1941 року є початком другого етапу цієї війни на наших землях, оскільки від 1 вересня 1939-го в ній загинуло чимало волинців. Також він наголосив, що такі дні є днями пам'яті, яка нас об'єднує, організовує та застерігає, щоб не повторилось подібного лихоліття. Порівнюючи Другу світову та Донбаську війни, архієпископ підкреслив: хоч і в наш час ми отримали ніж у спину, але все-таки вирости і тепер називаємо речі своїми іменами, починаємо розрізняти, хто друг, а хто ворог.

Із високопреосвященним молилися: декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар із кліром, голова облдержадміністрації Володимир Гунчик, голова облради Валентин Вітер, міський голова Микола Романюк, ветерани, громадськість.

В обласному центрі пом'янули в'язнів, розстріляних у 1941 році

Священнослужителі й миряни взяли участь у богослужіннях та скорботних заходах із приводу чергової річниці розстрілів органами НКВС невілників на початку німецько-радянської війни.

Хресну ходу від кафедрального собору Святої Трійці до місця загибелі (колишня луцька тюрма, де нині Замковий Свято-Архангельський чоловічий монастир) та заупокійну літню **23 червня** очолив митрополит Михайл.

В архієпископському слові високопреосвященний, нагадуючи події цього дня 1941 року, взагалі Другу світову війну та сучасну Донбаську, для неповторення такого в майбутньому порадиш зробити висновок: «Пам'ятати – це перше, друге – цінувати життя, третє – навчитися шанувати себе і не бути байдужим, не йти на облудливі ідеї та облудливі заклики, вивчити глибинно свою історію». На завершення він закликав присутніх: «Стоячи тут, біля цього пантеону згаданих і незгаданих імен, скажемо самі собі: ми змінюємось, ми пам'ятаємо, ми бажам Україну кращої долі, ми будемо захищати її суверенітет, ми знаємо, хто наші друзі, а хто наші вороги, і тверезо дивимось у щасливе наше майбутнє».

Із владикою за упокій убієнних молились: єпископ Володимир-Волинський Матфей, канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакин зі студентами, намісник Замкового монастиря ігумен Святополк (Канюка) з братією, інше духовенство, голова облдержадміністрації Володимир Гунчик, голова облради Валентин Вітер, міський голова Микола Романюк, громадськість.

Продовження на с. 8

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

СИМВОЛ ВІРИ – НА ТІЛІ: ЯК І НАВІЩО?

Запитання: «Що для православного християнина означає натільний хрестик і звідки пішов звичай носити його?»

Відповідає священик Андрій ХРОМЯК, викладач Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук.

Життя православного повинно бути завжди направлене на особисте спасіння. Для спасіння людей Господь наш Ісус Христос воплотився, був розп'ятий і воскрес, щоб дати нам можливість спасіння й перебування в Його Небесному Царстві.

Тому з давніх часів хрест, на якому помер Христос, став предметом побожного шанування, символом хресної жертви Спасителя. Зображення хреста зустрічаються ще в давньохристиянських катакомбах. Хрест (особливо після закінчення гоніння) став обов'язковим атрибутом храму чи навіть оселі християнина.

Звичай носити натільні хрести походить із перших віків Християнства. Під час гоніння їх зображали на тілі або носили таємно через страх переслідувань, а також щоб язичники глузуванням або діями не паплюжили святиню. У житті православного християнина натільний хрест відіграє особливу роль: це ознака належності до Христової Церкви. У символічній формі він прославляє викупну жертву Христову, а також нагадує те хрестоносіння, про яке Господь сказав: «Хто хоче йти за Мною, нехай зречеться себе, і візьме хрест свій, і за Мною йде» (Мк. 8:34). У такому розумінні натільний хрест захищає християнина від диявольських підступів. За словами св. Йоана Кронштадтського, «хрест завжди для віруючих

є велика сила, що звільняє від усякого зла, особливо ж від злих дій ненависних ворогів».

У народі хрест, хресне знамення вважалися найвірнішою зброєю для боротьби з нечистою силою. Так, їжа, яку перехрестили, укріплює не лише тілесні, але й душевні сили людини; хресним знаменням осіяли речі, щоб вони приносили як матеріальну, так і душевну користь. Ходити без натільного хреста вважалося на Русі гріхом. Слову людини без хреста не довіряли, а про безсовісних і злих людей казали, що «хреста на них немає».

Натільний хрест завжди був об'єктом християнського мистецтва, у якому побожні майстри

ХУДОЖНЄ СЛОВО

НАТІЛЬНИЙ
ХРЕСТИК

Новела

– Ну що ж, ви нам підходите, – сказав редактор Світлані, гортаючи газетні вирізки. – Я переглянув усі ваші публікації: яскраво, свіжо, хвацько, «с комсомольської задоринкою», як кажуть. Ну й грамотність, знання мови... Характеристика ось – зразкова. Правду кажучи, я не довіряю теперішнім характеристикам, тому подзвонив до Петра Сидоровича. Він підтвердив усе на словах. Шкодує, до речі, що переходите від нього в «Червону юнь». Так що все гаразд, у понеділок – чекаємо на дев'яту. От тільки... – Нагнувся й понишпорив поглядом за пазухою Світлани. – Бачу, у вас хрестик на шії. В нас це не вітається. Перебудова перебудовою, але атеїстичну пропаганду ніхто не відмінює. Ми от зовсім недавно дописали на цю тему. «Символ мракобісся» називався. Це, розумієте, не просто собі прикраса. Особливо не для працівників комсомольської газети. Так що в понеділок, – поблажливо усміхнувся, – без символу. До зустрічі!

...Світлана того дня була сама не своя. Цікава робота вже не тишила. Вона давно хотіла позбутися задушливої атмосфери «Комуністичного прапора» й перейти в «Червону юнь»: сподівалася, що в молодіжці вільніше. Воно так і вільніше, кажуть колеги, проте халепа з хрестиком пригнітила.

Хрестик був для Світлани не «просто собі прикрасою». Вона не мала релігійного виховання (тільки образки там, у бабиній кімнаті), але й проти церкви нічого не мала. Десь те біле з крильцями шулилось на самому краєчку ества, аж згодом Світлана й собі перехрестилася до бабиних ікон. А потім і «Отче наш» вивчила, і хрестика наділа.

Хрестика їй подарували на день народження. Тепер би вона спитала: «Освятчений?». А тоді, півроку тому, ще не питала. Тепер вона і Євангеліє потроху читає. Що б на це сказав новий шеф?

Ніхто Світлані за хрестика зауваження не робив. Може, тому, що взимку, та й навесні, під одягом не було видно, а може, тому, що Петро Сидорович уже старенький і не нишпорить поглядом по жіночих пазухах.

Ну що, зняти той хрестик? Зніму. Хай вже... Врешті-решт, це тільки символ. Головне, як казала бабця, щоби в душі був хрест.

Зняла й поклатала під образки.

...Аби розважитися, розвіяти сумні думки, розчинити гіркуватий осад, Світлана вирішила поїхати з подругою на озеро. Бо далі там запряжешся – світу білого не бачитимеш, як то часто попервах на новій роботі.

Ну та цих два дні – ще з хрестиком: вернулася-таки з порогу й забрала з-під ікон. В цю суботу-неділю я ще птиця вільна: з «Комуністичного прапора» звільнилась, у «Червону юнь» – зарахована тільки-но з понеділка.

Забрала хрестика, наділа й пішла.

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

КОМУ ДОГОДЖАЄМО?

Закінчення. Початок на с. 4

Якщо хтось діє з думкою, що Бог бачить його, спостерігає за ним, то надійно все, що б він не робив. В іншому випадку, роблячи щось для того, щоб здатися людям хорошим, він втрачає все, все розтрачує даремно. Людина повинна запитувати себе про кожну свою дію. Що б

людина не робила, вона має робити це тільки для Христа, усвідомлюючи, що Христос бачить її, спостерігає за нею. Усередині не повинно бути людського начала. Серцевиною кожного руху людини повинен бути Христос. Якщо ми робимо щось з метою сподобатися людям, то це не приносить нам ніякої користі. Потрібно багато

намагалися передати неописанну красу живого творчого знаряддя нашого викуплення. Св. Андрій Христа ради юродивий, що бачив хрест Господній у раю, куди він був вознесений ангелом, свідчив, що вигляд небесного хреста Господнього прекрасний і «подібний до веселки». Цілюючи його, він «сповнився великою радістю і відчував пахощі, сильніші за райські». Відгомін цієї небесної краси майстри намагалися передати через особливу символічну мову матеріалів і форм натільних хрестів.

Проте належить особливо пам'ятати, що натільний хрест – аж ніяк не талісман-оберіг. Також не можна ставитися до нього лише як до ювелірної прикраси, носити у вигляді сережок тощо. Не слід викладати його поверх одягу, напоказ.

Шанування хреста на Україні завжди було великим. Хрести вінчали ворота міст, на дорогах і перехрестях установлювалися поклонні хрести, (т. зв. фігури), щоб подорожні могли зупинитись і помолитись. У побуті кожної православної сім'ї хрест також займав дуже важливе місце: прагнули помістити цей знак віри в кожному приміщенні дому, креслили, випалювали або коптили на одвірках свічками, з якими стояли в Страсний четвер при читанні Євангелія. Зображення хреста обов'язково поміщали над колискою немовляти і шлюбним ложем новоодружених. Іноді в спальні був особливий хрест, яким при відході до сну благословляли приміщення і ліжко. Щоправда, це можна робити і натільним хрестом. Узагалі в кінці вечірніх молитов за Церковним Уставом належить цілувати свій натільний хрест.

...На озері було собі як звичайно. Купалися, загоряли, грали в м'яча, пили ситро, балакали про те про се... Погода стояла хороша. Аж занадто хороша. Смажило й парило немилосердно. Тож не диво, що врешті зірвався вітер, увесь виднокіл затягло чорними хмарами, загуркотіло, заблискало, зашуміло!..

Дівчата ще плюскались у теплу озері, та побачили, що треба тікати, – й хутчі до берега. Світлана подружка вибігла на сухе перша, та в ту ж мить уперіщила злива. Ледве встигла згребти свої речі – й мерщій під укриття. Світлана ж загаялась в озері, вибігла вже на геть мокрий берег, намірилась так само помчати по речі – аж тут...

Світлана більш не пам'ятала нічого. Лишень подружка побачила спалах і раптове саяво навколо неї. Отямилась, гукнула «Рятуйте!» й побігла до Світлани, що впала, розкинувши руки.

– Хто ви? – спитала Світлана, розплющивши очі й побачивши молоду жінку в білому халаті наопашки. – Де я?

– У лікарні, – відповіла незнайомка й відклала якісь папери. – А я ваша нова колега Валя з «Червоною юнью». З вами сталася незвичайна історія. Тому редактор посплав мене, щоб я негайно все описала, ну й провідала, звичайно: ви ж у нас працюєте від сьогодні.

– Незвичайна історія? – Світлана ледь приходила до тями.

– Ви купалися в грозу й вас ударила блискавка. Проте не забила на смерть, як би... вибачте... мало бути, а лиш дивним чином змінила ритм серця. Тут ось так і написано, – розгорнула папери, – що... ну, словом, із медичної мови перекладаючи, шлуночки серця стали діяти якось нетипово, але потім усе владналося. Тут, правда, написано: «блискавка влучила, найімовірніше, в хрестик». На вас що – був хрестик? І що «він мусив при цьому миттєво розплавитися й випаруватися від температури блискавки». Нічого собі...

Світлана підвелась і спантеличено спитала: – Як? Як?? На мені нема хрестика?? Яка ж сила зняла з мене хрестик? І чому?

Тут вона поглянула в дзеркало, що висіло поруч, і роздратовано повернулася до Валі:

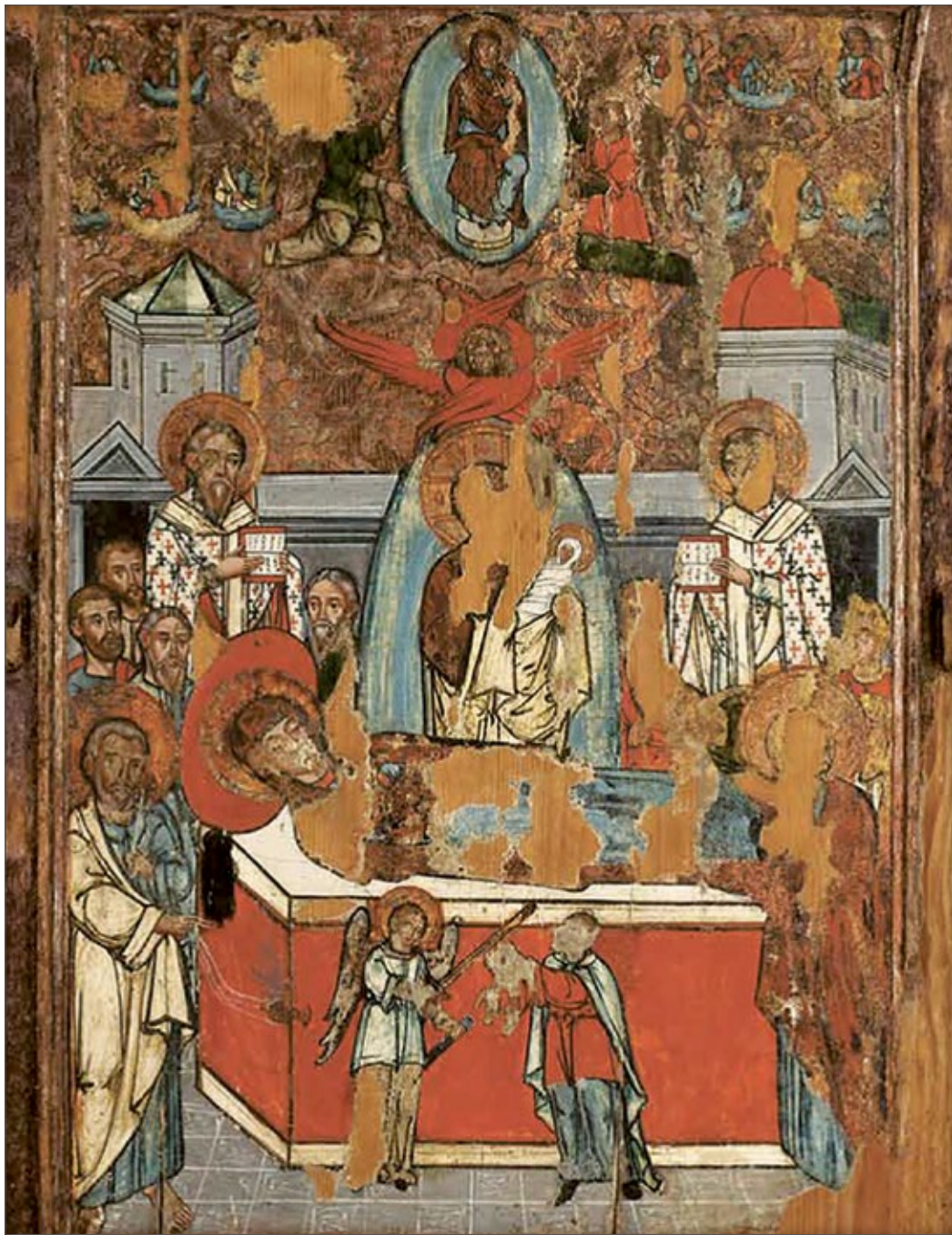
– Що це ви мене дурите? Ось же хрестик – на мені. Валя глянула... подивилася... роздивилася – хрестик на Світлані був. Там, де й має бути.

Вімкнули більше світла. Золотого хрестика на Світлані не було. Був дуже чіткий, виразний слід – усе одно, що ланцюжок із хрестиком, – те, що залишила блискавка на тілі Світлани, випаливши й випарувавши золото. Вона провела рукою – хрестик на ланцюжку.

Провела руками й Валя, наче намагаючись зняти ланцюжок, але він уже навечно залишився на Світлані.

Брат ВІКТОР

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

«Успіння Богородиці». XVII ст. Дерево, левкас, темпера, гравіювання, сріблення. Походить із церкви Архистратига Михаїла с. Пілганів Луцького району. Експонується у Музеї волинської ікони.

День смерті Пресвятої Богородиці називається Успінням (ц.-сл. *Успеніє* – мирна кончина, подібна до сну). Свято виникло в Єрусалимі приблизно у V ст. під впливом рішень Ефеського Собору

431 р. щодо Богоматеринства Марії. Спочатку вшанування цього дня мало назву *Свято Марії-Богоматері*. В Сирії у V ст. цей празник називали *Пам'ять Блаженної* і лише з VI ст. – *Успіння Пресвятої Богородиці*.

Іконографія свята, на відміну від більшості дванадцятих, не має основи у Святому Писанні. Зображені події, пов'язані зі смертю Діви Марії, ґрунтуються на апокрифічних сказаннях.

Оповідається, що за три дні до смерті явився їй архангел Гавриїл і сповістив про час її переходу у вічність. Вона з радістю прийняла це послання, тому що для Неї не було більшого щастя, як вічно споглядати Свого Божественного Сина. Архангел Гавриїл вручив їй райську фінікову гілку, яка випромінювала надзвичайно яскраве світло і вдень і вночі. Мати Божя висловила бажання бути похованою у Гефсиманії поруч зі своїми батьками і Йосифом Обручником. Богородиця почала готуватися до останнього дня, прикрашаючи оселю, кадючи фіміам, запалюючи свічки. Богоматір благала близьких не плакати за Нею, а, швидше, радіти тому, що зустрінеться з Сином і буде просити Його захищати всіх людей на землі.

На день її смерті зібралися у Єрусалимі всі апостоли, хоч були розсіяні по всьому світу. Не було тільки Фоми. Апостоли при співі духовних гімнів на плечах занесли її тіло до гробу. Коли на третій день прийшли разом із Фомою, який хотів востанє поглянути на Марію, і відкрили гроб, то тіла там не було, а тільки похоронні ризи.

На підставі цього сказання у католиків є догмат про вознесіння Діви Марії на небо, але в православних – нема. Наша Церква навчає, що з приводу зникнення тіла Пречистої належить не висловлюватися категорично, а «зберігати благоговійне мовчання».

Ікона з Пілганова – зразок розширеного, «хмарного» варіанту іконографії Успіння Богородиці. Основними композиційними елементами та іконографічними мотивами є епізоди апокрифічних розповідей. На жаль, досить значні втрати фарбового шару не дають можливості більш повного опрацювання. Композицію образу поділено горизонтальною лінією (двома куполами і стіною) на дві частини: нижню і верхню, земну і небесну, людську і Божественну. Внизу – земна скорбота, зверху – радість майбутнього. У нижній частині бачимо тіло померлої Богородиці на смертному одрі в оточенні апостолів. Поряд – Ісус Христос із душею Матері у вигляді спеленого немовляти. Вседержитель з ніжністю тримає на руках Ту, Яка тримала Його у земному житті. Лик Богородиці у хвилину смерті виражає спокій, очі заплющені, руки складені на грудях. Примітно, що голова Спасителя схилена вправо до Матері, її душу Він тримає на лівій руці, а правицею благословляє всіх присутніх.

Возсідючи на невидимому небесному престолі, Марія благословляє людей. Обабіч від мандорли (ореолу на всю постать) Богородиці – поясні фігури апостолів на хмарах. Мандорли Сина і Матері – кольору неба, символи слави і світла, які сходять від Божества. Ідею єднання Матері й Сина підсилюють ідентичні кольори їхніх одягів, а також вогненний серафим, який ніби покоїться

двома крилами на ореолі Сина зверху й одночасно верхніми двома крилами тримає ореол Матері знизу. Невипадково смертне ложе, подушка, на якій покоїться голова Богоматері, виконані пурпуровим кольором – символом імператорської влади. Так візантійські іконописці символічно підкреслювали достоїнство Марії як Цариці Небесної. Навколо одра стоять сумуючі апостоли. На передньому плані зліва – Петро з кадилом, справа – Іоанн припадає до ніг Діви, адже саме йому Спаситель заповів турбуватися про Неї після Його смерті. Поза і жести апостолів говорять про тиху скорботу. Характерне вирішення ликів апостолів і кількох чоловіків, які стоять у натовпі: немолоді обличчя з дрібними рисами, глибоко посадженими очима, сивіючими волоссям і бородами та особи середнього віку з округлими лицями, великими темними очима, волоссям і бородами. Двоє святих у священницьких одягах із розгорнутими книгами – це Діонісій Ареопагіт та брат Яків, які були присутні у домі Богородиці. Нимби святих плоскі, окреслені двома графіями, сріблені, а німб Христа – рещатий із літерами, що означають «Я є Сущий».

Палітра ікони обмежена червоним, блакитним і білим кольорами. Пріоритетна чорна контурна лінія, якою промальовано лики і силуети зображених, надає їм особливої чіткості й виразності. В апокрифах пишуть, що поховання Божої Матері було урочистим. Коли похоронна процесія наближалася до Гефсиманського саду, юдей Афоній, який ненавидів християн, вирішив перекинути ноші з тілом Богородиці. Та коли доторкнувся до них – невидимий ангел відрубав йому руки і запропонував покаятися. Афоній тут же покався, щиро увірував і був зцілений апостолом Петром. На волинській іконі руки Афонію відрубує архангел Михаїл, чим ілюструється присутність усього небесного війська під час цього дійства.

Пілганівська ікона своєрідно поєднує дві події – смерть Марії та літургію з Христом-Архієреєм. Кожна із них має свої ознаки. Ложе з тілом Богоматері наочно уподібнюється престолу, а розташування апостолів двома групами обабіч символізує їх присутність на Євхаристії. Христос, що стоїть зі спеленою душею Марії, – образ архієрея за Трапезою. Апостол Петро з кадилом вказує на кадиння Святих Дарів під час Літургії. Іоанн, який припадає до ніг Марії, – священник, що цілує престол. Два єпископи уподібнюються дійству таїнства Причастя священників архієреєм. Ангели і святі на хмарах зі складеними на грудях руками, як для прийняття Святих Дарів, наче прислужують на Літургії як дякони.

Світлана ВАСИЛЕВЬСКА,
провідний науковий співробітник
Музею волинської ікони

СВЯТА

Предстоятель Церкви провів день Святого Духа з волинянами

31 травня ввечері Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет приїхав на Волинь, щоби разом із православними християнами нашого краю відзначити храмовий празник кафедрального собору Святої Трійці, що в Луцьку.

На межі Волинської і Рівненської областей його зустріли митрополит Луцький і Волинський Михаїл та канцлер єпархії протоієрей Микола Цап. Біля брами Троїцького собору високого гостя вітали єпископ Володимир-Волинський Матфей, декан цього храму протоієрей Микола Нецькар, луцький міський декан протоієрей Михайло Онищук, декан монастирів єпархії ігумен Константин (Марченко), інше місцеве духовенство, голова облдержадміністрації Володимир Гунчик, голова облради Валентин Вітер, луцький міський голова Микола Романюк, голова апеляційного суду Волинської області Петро Філюк, начальник УМВС України у Волинській області Петро Шпига. Вірні, яких зібралося чимало, зустріли Патріарха оплесками. Учні Центру християнського виховання дітей та молоді, виголосивши віншування, вручили Його Святості коровай.

Із нагоди прибуття Первоієрарха в головному храмі Волині відбували подячний молебень. Святійший владика привітав присутніх із празником Трійці та наголосив, що за Божественною Літургією він разом із волинською громадою насамперед помолиться за перемогу у війні на Донбасі та прощення як наших провин перед Усевишнім, так і за приведення до покаяння російського народу, який, немов Каїн, підняв руку на брата.

1 червня Патріарх Філарет очолив празник Святотроїцького кафедрального собору.

За урочистою Відправою з Його Святістю

служили: митрополит Луцький і Волинський Михаїл, архієпископ Рівненський і Острозький Іларіон, єпископ Володимир-Волинський Матфей, канцлер протоієрей Микола Цап, ректор Волинської православної богословської академії (ВПБА) протоієрей Володимир Вакин, декани та інші священнослужителі єпархії. Співав архієрейський хор «Оранта» (керівник – заслужений діяч мистецтв України Василь Мойсіюк).

Під час Божественної Літургії Святійший промовив проповідь про дію благодаті Святого Духа нині, як і колись. Третя іпостась Господа перемінила заляканих і малограмотних апостолів на безстрашних глашатаїв істини різними мовами; вона перемогла державне язичництво, а потім і численні ересі, а ще згодом – державний атеїзм; нині Святий Дух об'єднує український народ у боротьбі проти загарбника.

Серед численних мирян, які взяли участь у торжестві, були голова ОДА В. Гунчик, голова облради В. Вітер, луцький міський голова М. Романюк, інші представники місцевої влади.

Після хресного ходу навколо собору митрополит Михаїл і Володимир Гунчик подякували Його Святості за візит. Відтак процесія зі Святійшим рушила на Театральний майдан, до стенда героїв «Небесної сотні» та загиблих у Донбаській війні. Під спів «Вічна пам'ять» Патріарх окропив цей знак освяченою водою.

На завершення Богослужіння перед Управлінням єпархії учні Центру християнського виховання дітей і молоді (директор священник Андрій Ротченков) урочисто привітали Патріарха віншуванням і співом.

Святкову Відправу транслювало в прямому ефірі Волинське державне телебачення (з повтором увечері). Коментували викладач ВПБА Ігор

Сацик і керівник єпархіального паломницького центру «Україна» Лариса Савчук.

Потому Первоієрарх зустрівся із журналістами. Ішлося, зокрема, про місце політики в Церкві, ставлення до ухилиння від служби у війську, наживи на війні, чому Господь допускає продовження війни, про стосунки вищого церковного й державного керівництва, зміни у ставленні до Київського Патріархату на Сході, на прямки церковного служіння тощо. Цікавим, зокрема, було питання про волинське походження князя Володимира Великого. Весь текст

інтерв'ю з Патріархом – на єпархіальному сайті Pravoslaviavolyni.org.ua, у розділі «Новини».

Перед від'їздом до Києва Святійший владика оглянув новий корпус ВПБА: домовий храм Усіх волинських святих, бібліотеку, аудиторію, житлові кімнати, а також недавно відкритий актовий зал. Про все це розповів йому отець ректор, продемонструвавши, зокрема, сучасні технологічні засоби, якими послуговуються в академії викладачі й студенти.

Прот. Віталій СОБКО, Віктор ГРЕБЕНЮК, Орест ВЛАСЮК

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

Митрополит Михаїл освятив храм у Береговому Рожищанському деканаті

Це сталося 13 липня, на свято Собору 12-ти апостолів та вшанування Волинської ікони Божої Матері.

З владику молилися декан протоієрей Василь Шняк, настоятель цієї парафії Первоверховних апостолів Петра і Павла священник Андрій Голуб (під час Відправи архієрей підніс його у сан протоієрея), духовенство місцевого та Луцького районного деканатів, а також зі Львівщини.

У проповіді високопреосвященний сказав: «Сьогодні наші труди і пожертви увінчалися хрестом на куполі, нашою Літургією з освяченням престолу. Ваше життя має бути навколо храму... Є церква – буде жити село. Хвилює те, що відбувається в нашій державі. Але нехай нас не лякає майбутнє, тому що з нами Бог».

Отець Андрій подякував усім жертводавцям, серед яких – Патріарх Філарет, митрополит Михаїл, тернопільська газова фірма «Професіонал», вихідці з цього і навколишніх сіл. Божий дім збудовано руками самих парафіян, тож панотець висловив подяку і всій громаді.

У цьому невеличкому селі, де раніше ніколи не було церкви, її засновано 2005 року. Вірні збиралися на Богослужіння в тимчасовому приміщенні, обладнаному в колишній крамниці. 20 липня 2006-го тоді єпископ Михаїл відправив тут чин заснування храму й поставлення хреста, освятив наріжний камінь. Відтоді тривало зведення святині (головний архітектор Віктор Галушук).

Віктор ГРЕБЕНЮК. Світлина інформаційної служби єпархії

Відбувся єпархіяльний молодіжний табір

Екватор літа 85 юних християн Волині перетнули разом із духовенством у рамках традиційного єпархіяльного таборування.

Захід, організований Управлінням єпархії з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла, проходив 14–21 липня поблизу селища Колки Маневецького деканату, в урочищі Білі Береги, де сосновий ліс на мальовничому березі річки Стир.

Відкриваючи табір, відправили молебень, який очолив владику. З ним, зокрема, молилися маневецький декан протоієрей Андрій Закидальський, інші душпастирі, голови райдержадміністрації Андрій Линдюк і райради Людмила Веремчук.

Учасники наметового містечка активно й пізнавально відпочивали, адже у програмі були: богослужіння, бесіди зі священниками, екскурсії,

спортивні та інтелектуальні ігри, пісні під гітару довкола багаття. Молодь творила християнську спільноту, спілкувалася з новими друзями. За підтримки Луцького міського деканату участь у заході брали діти з сімей волинських військових, учасників АТО.

Протоієрей Юрій Близнюк, інспектор з питань місієйної діяльності духовної консисторії, розповів: цього року діти склали й декламували вірші, виконували патріотичні пісні, не повторюючи якісь шаблони, а відображаючи стан душі, переживання за Батьківщину. «Тема військових, збереження державної цілісності й людських життів – діти не можуть бути осторонь цього», – зауважив духівник.

На завершення таборування юнацтво привітав декан Луцька протоієрей Михайло Онищук.

Ярослава САВОШ. Світлина інформаційної служби єпархії

ПЕРЕДРҀКИ

«ДІТЕЙ ІЗ “НЕПРАВИЛЬНОГО” ПАТРІАРХАТУ ПРИЧАЩАТИ НЕ БУДЕМО»

Нещодавно я відвозила своїх онуків у табір відпочинку при жіночому монастирі, що знаходиться в лісі поблизу села Старосілля Маневецького району... Дуже чудове місце – навкруги чистий поліський ліс з ягодами та грибами, по-сучасному облаштована територія з усіма комунікаціями, спортивними майданчиками, басейном для купання. З дітьми працюють студенти вузів, а також семінаристи та священники.

Якщо чесно, то я не уточнювала, до якого Патріархату належить цей монастир, а виявилось – даремно, бо мене поставили на місце з першого дня заїзду.

Усіх приїжджих зустрів священник і давав бланки для заповнення анкетних даних кожної дитини з місцем проживання та хрещення. Коли він прочитав, що ми з Торчина, то перепитав, у якій церкві хрещені. Відповіла, що в Українській Київського Патріархату. Священник сказав, що вони тут дітей причащають, але моїх – не будуть. Я поцікавилась – чому? Він на мене уважно подивився і промовив: «Ну ми ж з вами розумні люди, то ви ж розумієте?». Я відказала: «Ось тому, що ми розумні люди, я й перепитую, чому наших дітей не можна причащати?». Батьושка пообіцяв зі мною поговорити пізніше. На жаль, пізніше не вийшло. Цю тему підняла на п'ятий день, коли приїхала по свою внучку. Вдома вона пояснила, що всі молитви та піснеспіви у них відбувались російською (старослов'янською) мовою.

Правда, коли онуку забирала, то розмовляла не з тим священником, а з вожатими – семінарстами, які підтвердили, що наших дітей не причащали, бо ми з неправильного Патріархату і невизнаної віри. Я навела їм приклад із власного досвіду: коли в нашій родині сталася біда з близькою людиною, ми просили молитись за її здоров'я у всіх храмах Торчина... Ніхто не запитував, з якого ми Патріархату. Бог почув наші молитви – продовжив її життя ще на два роки.

Торчинці дуже толерантні до всіх Церков. Всі між собою дружать і мирно співіснують. Тільки деякі, я вважаю, фанатичні парафіяни Московського Патріархату чомусь вважають себе вищими за всіх інших...

Отож я хочу запитати: «А хто ви такі, священники Московського Патріархату, що берете на себе роль Бога, щоб судити?». Досить, що ви на кожній службі молитесь за здоров'я того, хто благословляє вбивць наших дітей. Воістину, ми унікальний народ: українців уже тисячами нищать, калічать із благословення Кирила та його духовенства, а парафіяни продовжують їм поклонятися. Якої ще більшої біди потрібно, щоб ви прозріли?

Ті, кому належить об'єднувати народ, виховувати патріотизм, з усіх сил ділять його на правильних і неправильних. В їхньому розумінні об'єднання Церков – це приєднання до Московського Патріархату.

Як і тисячі моїх співвітчизників, я не дуже обізнана з усіма правилами церковної ієрархії. В Біблії про Патріархати не згадується. В церкву йду до Бога і хочу чути богослужіння рідною мовою.

Час іде, все змінюється, вдосконалюється. Можливо, і в церковних порядках потрібні зміни, вдосконалення відповідно до сучасних потреб громади? Чого гріха таїти, не так уже багато людей, особливо молодих, ходять до церкви, бо їм там нецікаво, та й вистояти важко. Мимоволі починаєш грішити, думаючи, коли та служба скінчиться. Тому швидше йдуть до барів, як до церкви, бо коли дитина вивчила «Отче наш» українською, живучи в Україні, а їй священник з іншої церкви каже, що правильніше

російською чи старослов'янською, то яка буде віра в дитини?

Є над чим працювати священнослужителям усіх Патріархатів, бо простий народ у переважній більшості не вникає у канонічність Церков, а хоче просто зайти в будь-який храм, коли є поклик душі, і щиро помолитися до Бога, щоб ніхто в цей час не скубав, що ти не так одягнений і, борони Боже, не до того Патріархату належиш.

Один із молодих священників, з яким розмовляла, сказав, що, на жаль, Церква у наш час – теж політика. А я додала б, що і бізнес, де діють сфери впливу і боротьба за паству. Тільки від народу, тої ж пастви, залежить об'єднання Церков в єдину помісну справді Українську Православну Церкву. Хай допоможе нам Бог!

Раїса СИДУН,
пенсіонерка, смт Торчин
(Газета «Волинь нова», № 80, 2015 р.)

РАДИМО ПРИДБАТИ

Перша електронна книга єпархіяльного видавничого відділу

В інтернеті з'явився поетичний епос «Діяння небожителів» літредактора інформаційно-видавничого центру єпархії Віктора Гребенюка. Книжка є першою версією «Ключів» такого формату.

Завантажити видання можна на порталі «Гуртом», що спеціалізується на українськомовних книжках, фільмах, музиці й комп'ютерних програмах, за адресою: <http://toloka.hurtom.com/viewtopic.php?t=66750>.

Книга під псевдонімом Брат Віктор вийшла друком у єпархіяльному видавництві 2011 року. Твір удостоєно Міжнародної літературної премії ім. П. Куліша за 2015 рік, він має сторінку у Вікіпедії.

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2-5

На Вечірні у храмі Новомучеників ХХ століття монастиря Архангелів було вперше відслужено акафіст Пресвятій Богородиці перед житійною іконою новомучеників і сповідників, які в Україні й інших землях у ХХ столітті за Христа й православну віру постраждали. Службу очолив ієромонах Арсеній (Качан). Він та Олександра Тоцька – автори цього нового твору, який продовжує відродження в українській Церкві акафістів візантійського типу (написаних почасти ритмізованою прозою, почасти римованою поезією).

Дещо згодом у цій обителі відбувся культурологічний захід «Ніч у Луцькій тюрмі».

Митрополит Михайл: «Виконуйте закон Божий – і не буде корупції!»

Владика піддав критиці тих людей, які постійно нарікають на хабарництво, проте дуже часто, не помічаючи цього, самі є його джерелом.

У проповіді **28 червня** в кафедральному соборі Святої Трійці високопреосвященний розтлумачив, що проблема стосується передусім нас, а не посадової особи, оскільки «ми ж і виховуємо того чиновника».

Він поставив питання: чи не починаємо говорити про корупцію в певній абстракції, коли наш родич або близький є посадовцем? Чи можемо ми, зустрічаючись із ними, донести з близьких вуст, що зловживати службовим становищем і негарно, і шкідливо? Владика порадив змінюватися самим у першу чергу: «Виконуйте закон Божий – і не буде корупції!»

Архіпастир, зазначаючи, що цього дня в державі святкується День Конституції, наголосив, щоб вірні насамперед пам'ятали про Божі заповіді та сповняли їх. Зокрема, порадив керуватися принципом власного прикладу: тоді й люди навколо будуть змінюватися на краще.

Владика Матфей привітав римо-католиків із храмовим святом

Єпископ Володимир-Волинський з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла **29 червня** побував на урочистій Месі в кафедральному соборі Апостолів Петра й Павла, що в обласному центрі, з нагоди престольного празника.

Вікарій єпархії передав привітання від правлячого архієрея, від себе особисто виголосив вітальний адрес.

Цього дня Римсько-Католицька Церква відзначає пам'ять первоверховних апостолів за григоріанським календарем.

Декан Луцька дав інтерв'ю «Волинським новинам»

29 червня сайт *Volynnews.com* опублікував інтерв'ю «Волинський духівник про взаємостосунки з владою та роль Церкви».

Це думки луцького міського декана, настоятеля парафії Холмської ікони Божої Матері протоієрея Михайла Онищука щодо співіснування Церкви та держави, ролі Церкви у сьогоденному суспільстві, зокрема в умовах війни.

Також душпастир розтлумачив, як розуміти Божу заповідь «Не убий» та які при цьому бувають спекуляції. Наостанок він закликав ніколи не забувати про посилену молитву, бо це допомагає долати всі труднощі та проводити внутрішні зміни в собі.

Архієреї поздоровили обласну філармонію з ювілеєм

30 червня митрополит Луцький і Волинський Михайл та єпископ Володимир-Волинський Матфей побували в облмуздрамтеатрі ім. Т. Шевченка на урочистому концерті з нагоди 75-річчя філармонії.

Під час урочистого дійства керуючий єпархією виголосив привітання працівникам мистецтва.

Батальйон «Січ» вручив подяку владиці Михайлу

1 липня біля кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку командир роти добровольчого батальйону Максим Морозов

ТОЧКА ЗОРУ

НА ІМПЕРСЬКІЙ СЛУЖБІ

(Агентурна Церква)

Сегодня самый главный день –
Сегодня битва с дураками.

Із пісні А. Макаревича

Усе починається зі спогадів. Пам'ять – найбільший дар Творця людині: вона, як книга, здатна повідати про діла Господні, покаже наші гріхи, буде свідком нашої боротьби за правду і викриє лжу. Я пам'ятаю холодне літо 53-го року. Старий уніатський священник, що помирав у мене на руках в московському «воронку», палко і слізно просив: «Ти молодий, довго житимеш, напиши про наші страждання, розкажи про продавних і брехливих московських попів, розкажи всім, якщо не будуть слухати – кричи!»

Розповідаю, пишу, кричу! Та зовсім, як у Шевченка: «І ніхто не бачить, Не бачить, не знає – оглухли, не чують...» Учора ввечері увімкнув телевізор і побачив в іконостасі Білгородського храму «ікону» Сталіна, а перед нею стоїть ієромонах Афіноген і молиться до вожда. Беззвучно кричить душа, серце обливається кров'ю. А розум ставить питання: чому Московська Патріархія не реагує, чому цього мракобіса не відлучено від Церкви? І тут же приходить відповідь: та тому, що їм теж подобаються такі, як Сталін і Путін.

й досі, Христос не вернувся, оживилися тільки фарисеї-зрадники і почали стару гру – служіння не Богові, а імперії зла. Політика РПЦ, як влучно висловився один депутат Державної думи, – це клерикально-комуністична програма войовничого шовінізму.

А тепер звернімося до наших днів. Переді мною лежать звернення депутатів луцьких міської і районної рад до парафій УПЦ Московського Патріархату з цілком логічним і законним закликом не підтримувати ту Церкву, котра зайняла ворожу позицію щодо української держави. Факти такої ворожої позиції достовірні і їх знають усі. Дійшло до того, що московські попі-зрадники відмовляються відспівувати наших воїнів, загиблих у війні з агресором, і це визнають самі московські ієрархи в своєму зверненні.

Цей документ також лежить переді мною, і я думаю, чого в ньому більше: фальшивої демагогії чи відвертої брехні? Вони, бідні, бачте, не знають, що йде війна з московською імперією. Ось цитата з цього звернення: «Коли офіційна держава Україна заявить про війну з Росією, тоді і УПЦ погодиться з цим». Ось як! Два рази заявляла про це Верховна Рада, неодноразово робив це Президент, але вони вперто «не зна-

Не важко відповісти й на друге запитання: чому Соловки, цю другу Голгофу, не зробили центром духовного життя, не оголосили новим Єрусалимом? І знову є відповідь: та тому, що місце те – свідок угоди червоного дракона з московською ієрархією, а злочинці бояться свідків. Вони добре пам'ятають, що саме там приречений на смерть собор соловецьких єпископів (60 чоловік) піддав прокляттю Московську Патріархію. Там не побував жоден радянський Патріарх, зате їх бачили біля мавзолею Леніна.

Московська Церква прийняла візантійську модель відносин Церкви до держави (цезарепапізм) і в результаті втратила будь-яку самостійність, перетворилася на слухняну рабину державної влади. Вже в 1721 р. Петро I особливим «Духовним регламентом» фактично був оголошений главою Церкви. Це тільки один з епізодів хваленної московської «канонічності», їх буде багато. А далі відбувалося ще страшніше. У квітні 1923 р. в храмі Христа Спасителя відбувся сатанинський собор «обновленців» – прибічників більшовицького режиму, на якому були присутні й майбутні керівники МП. Промови, які виголосувалися там на честь більшовицьких вождів, не можуть спокійно сприйматися християнським серцем. Вони забули, що п'ять років тому зі згоди Леніна Лев Троцький у Свяжську поставив пам'ятник Юді Іскаріотському. Саме з цих подій почалося остаточне ґріхопадіння Російської Церкви, яке триває досі.

Всі Патріархи, після Тихона, були ставлениками більшовицької влади і всі працювали на тоталітарну систему. А на Соловках, у концтаборі гинула справжня Церква. Вона не воскресла

передав керуючому нашою єпархією вдячність від бійців цього формування.

Військовик подякував усій єпархії в особі митрополита Михайла в першу чергу за молитви за воїнів та матеріальну допомогу. Він зазначив, що оскільки наші священники й миряни постійно помагають багатьом підрозділам армії, «січовики» вирішили віддячити першими.

Владика ж повідомив, що на цьому поміч нашим військовослужбовцям не припиняється. Він і надалі буде опікуватись українськими воїнами, зокрема батальйоном «Січ», через священника Олександра Вронського, настоятеля парафії Преподобного Іова Почаївського, що в обласному центрі.

При ВПБА відкрили центр для молодіжних організацій

1 липня у Волинській православній богословській академії відбулась пресконференція і презентація першого громадського молодіжного центру, який діятиме на її базі.

На запрошення спілки громадських організацій «Молодіжна платформа» та з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла захід відвідав проректор з науково-дослідницької роботи священник Ярослав Черенюк. Зокрема, він запевнив, що молодіжні об'єднання можуть звертатись до адміністрації духовної школи з проханнями у співпраці та організації різноманітних заходів.

У луцькій парафії Йоана Предтечі освятили накупольний хрест

Чин освяти **3 липня** очолив міський декан протоієрей Михайло Онищук. Із ним служив настоятель храму протоієрей Володимир Труш.

У слові до присутніх благочинний зазначив, що цього дня «на храм поставляється знамено величі Христової. І велич полягає в тому, що Він із хреста зробив знак захисту». Душпастир побажав, щоб на вірних спочила благодать Божа і вони, стоячи під цим хрестом та возносячи молитви, «розуміли, що таке хрест на грудях, що таке хрест на церкві, що таке хрест на роздоріжжі...»

На завершення настоятель подякував за сприяння у розбудові храму депутатів міської ради Віктору Ящуківі, а також найактивнішим жертводавцям Володимирі й Олені Смолярчукам, які посприяли у виготовленні та встановленні купола і хреста.

«...В один день до ворожки і на Причастя – аби помогло»

Митрополит Луцький і Волинський Михайл у проповіді, виголошеній **5 липня** в кафедральному соборі Святої Трійці, порушив тему невизначеності деяких людей щодо своїх принципів та цінностей.

Владика розповів, що помічав, як деякі парафіяни беруть активну участь у заходах інших конфесій, а іноді навіть релігій. Зокрема, як протягом декількох днів вони приступали до Причастя і в православному, і в римо-католицькому храмах. Гостро розкритикував православних за участь у недавньому марші крішнаїтів.

«Через два дні прийдете сюди (тобто в собор) до Причастя, в один день до ворожки і на Причастя – аби помогло. Обирайте найголовніше й найцінніше у нашому житті та ставте його в середину – це Христа. Він є наша істина, Він є наше життя, Він є наше спасіння», – так прокоментував невизначеність деяких парафіян високопреосвященний. Наостанок порадив православним християнам уникати участі в подібних заходах задля збереження себе від спокуси: «Важко лежати копиці сіна біля вогню і не загорітись».

Окрім цього, митрополит розтлумачив різницю між, здавалося б, тотожними поняттями: щастя і задоволення. Пояснив, що перше стосується духовного відчуття, а друге – більш світського, тілесного. Тож архіпастир закликав бути щасливими, а не просто задоволеними.

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2-5, 8

Представник консисторії привітав
Ростислава Кушнірука з 85-річчям

5 липня канцлер єпархії протоієрей Микола Цап із благословіння митрополита Михайла взяв участь у творчому вечорі з нагоди ювілею заслуженого працівника культури України Р. Кушнірука, що проходив у луцькому Палаці культури.

Під час заходу ювіляра нагороджено медаллю Великомученика Юрія Переможця за заслуги з відродження Помісної Української Православної Церкви.

У єпархії молитовно проводжали
мобілізованих

9 липня канцлер протоієрей Микола Цап взяв участь в урочистих провадах військовослужбовців Луцького прикордонного загону, а рожищанський декан протоієрей Василь Шняк проводжав солдатів у місцевому районному військкоматі.

Під час урочистих провад душпастирі служили молебні, виголошували напутні слова, окроплювали бійців свяченою водою. Отець Василь подарував кожному Молитвослов.

Пом'янули жертв
Волинської трагедії 1943 року

Заупокійні літії **11 липня**, зокрема, відслужено в селах Гайове Ківерецького, Свйчів та Охнівка Володимирського районного деканатів.

Богослужіння на Ківереччині на місцевому військовому кладовищі очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл.

Із владику молились: декан протоієрей Іван Семенюк, інше місцеве духовенство, представники громадськості, ветерани УПА.

На початку 1943 року село Гайове, яке тоді називалося Пшебраже, стало одним із опорних пунктів польської Армії крайової у боротьбі проти Української повстанської армії. Влітку того року українські націоналісти здійснили на нього декілька потужних атак. Певну роль тут, як і в усій Волинській трагедії, відіграли й червоні партизани. У результаті кривавого протистояння в цій місцевості загинуло чимало поляків і українців. Керуючий нашою єпархією на знак примирення помолвився за всіх убієнних у тому конфлікті.

Як повідомляє сайт *Vv-dekanat.com*, у с. Свйчів до заупокійної молитви, яку очолював єпископ Римсько-Католицької Церкви Віталій Скомаровський, долучився районний декан протоієрей Євген Шевчук.

А в с. Охнівка молитву по жертвах трагічного протистояння очолив настоятель місцевої парафії Апостола Йоана Богослова священник Борис Наумчук.

У храмах єпархії відзначили свято
апостолів Петра й Павла

Митрополит Михайл **12 липня**, зокрема, очолив Божественну Літургію у храмі Великомучениці Катерини, що в жіночому монастирі Святителя Василя Великого обласного центру.

На завершення Відправи архіпастир виголосив проповідь про суть апостольського подвигу першорядних, коротко зупинившись на їхньому житті. Високопреосвященний зазначив, що першорядні – це означає не їхню субординацію, а прославлення людьми за їх труди на землі. Наголосив і на тому, що, незважаючи на різні гріховні вчинки і спосіб життя, апостоли Петро й Павло удостоїлись прославлення на небесах за здійснення того, що їм доручив Господь. А тому владику побажав кожному мати таку тверду віру, як в апостола Петра, та бути таким же працелюбним, як апостол Павло.

Із митрополитом служили декан храму Всіх волинських святих ВПБА ієромонах Іларіон (Зборовський) та клірик монастирської церкви священник Роман Вонсіцький. Після Богослужіння владику привітав о. Іларіон із 30-річчям та побажав і надалі плідно трудитись на пастирській ниві. За Літургією архієрей нагородив його правом носіння набедреника.

Точка зору

НА ІМПЕРСЬКІЙ СЛУЖБІ

Закінчення. Початок на с. 8

А тепер про канонічність. Укладачі відповідного звернення нарікають, що, мовляв, депутати міської ради не обізнані в церковних справах і не розуміють проблем канонічності. Нічого, вельмишановні панове, зате *ми* обізнані у цих справах, так що просимо хвилюк вашої уваги.

Звичайно, після всіх фактів співпраці Московської Патріархії зі всіма видами імперії (двоглавої та червоної) та після численних порушень ними церковних законів є всі підстави вважати РПЦ неканонічною і безблагодатною. Та задля зомбування рабів, котрим не промила очі навіть невинна кров власних дітей, ми ще раз порушимо питання про канонічність.

А почнемо з самого початку і дуже коротко. Передусім треба пам'ятати, що саме Україна (Київська Русь) хрестила Московію.

1. Православна Церква в Україні з часів Київської Русі існувала як митрополія Вселенської Константинопольської Патріархії, і Московська Церква підлягала київському престолу.

2. У 1448 році Московська митрополія самовільно проголосила автокефалію своєї Церкви, яку не визнавав православний світ протягом 141 року, і весь цей час вона вважалася неканонічною і безблагодатною. Це її перше велике канонічне порушення – і таких буде багато.

3. У 1686 році московська ієрархія підкупила Константинопольського Патріарха Діонісія і він неканонічним шляхом передав Київську митрополію під владу Москви, за що згодом був позбавлений патріаршества.

4. У 1918 році уряд України визнав УАПЦ, а в 1924-му Вселенська Патріархія визнала УАПЦ і підтвердила своїм томосом, що приєднання Київської митрополії до МП було незаконним.

5. У 1991 році Україна стала самостійною державою, що дало їй повне право мати свою незалежну Помісну Церкву. Це підтверджує 17-те правило IV Вселенського собору і 38-ме правило VI Вселенського собору, котрі гласять, що канонічною підставою для незалежності тієї чи іншої Церкви є отримання нацією незалежної держави. Ну які ще докази потрібні московським попам!

Єпископ Матфей очолив
храмове свято в с. Хопнів
Ківерецького деканату

Вікарій єпархії з благословення митрополита Михайла **12 липня** очолив урочисту Божественну Літургію в місцевій церкві Перворядних апостолів Петра й Павла з нагоди престольного празника.

У зв'язку з придбанням парафії нового престолу відправлено чин відновлення храму. Після Служби владику за дорученням керуючого архієрея вручив декілька митрополічних благословенних грамот активним вірянам та орден Архістратиґа Михайла – найбільшому жертводавцеві громади Петрові Морозу.

Із преосвященим служили: ківерецький декан протоієрей Іван Семенюк, настоятель храму священник Мирон Петрина та інше місцеве духовенство.

Владика дав напутне слово
випускникам СНУ

14 липня митрополит Луцький і Волинський Михайл взяв участь у церемонії вручення дипломів магістрам Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки.

У слові до них архієрей зазначив, що оцінки в додатку до диплома – це одне, а оцінки, які поставитиме життя, – інше, значно важливіше. Закінчення вищого навчального закладу – лише сходинок у житті: тепер здобуті знання треба втілювати, служачи Богові й людям.

В Луцьку зустріли гвардійців
із зони АТО

14 липня віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний взяв участь у зустрічі військовослужбовців Національної гвардії України, які повернулись із зони бойових дій на ротацію.

Душпастир виголосив вітальне слово та зазначив: радий, що бійці, яких проводжав 11 травня, повернулись в повному складі.

Зустріти гвардійців прийшли заступник голови облради Олександр Пирожик, рідні та близькі військовиків.

Автори протестного звернення повчають депутатів (вони вельми люблять повчати): мовляв, Церква – то цілісний, відлагоджений організм, що підкоряється єдиному центрові, і його не можна розривати. Чому ж ви його розірвали в 1448 чи 1686 роках? Не важко здогадатись, де, на їхню думку, знаходиться той центр. Звичайно, в Москві, а де ж іще! Адже там знаходиться їхня головна святиня – мавзолей і резиденція Кирила, головного імперського політрука.

6. У 1991 році Собор УПЦ прийняв постанову про відділення від Московської Патріархії та створив Помісну УПЦ. Рішення було прийнято одногослосно, а на Соборі 1992 р. створено Київський Патріархат. Усі наступні Собори, і той, на котрому вибрали Патріархом Філарета, теж проходили в повній відповідності з церковними канонами. А щодо єдності Церкви, то скажемо таке: авжеж, містична (духовна) Церква – це Тіло Христове, вона має єдиний Центр – самого нашого Спасителя, і її ніхто не може розірвати. Що ж стосується адміністративного управління, то множинність Церкви передбачена Промислом Божим. Розгорніть, панове розумники, Одкровення Йоана Богослова і ви там знайдете перелік багатьох церков (гл. 1, ст. 11, 20).

Узагалі ми пропонуємо зібратися за круглим столом і публічно, в присутності телебачення й журналістів обговорити цю проблему. Боїтесь? Так, ви боїтесь правди.

І не гадайте, вороги України, що ми будемо плакати, той час минув: наші сльози давно виплакав Тарас Шевченко. Тепер усе буде по-іншому: в стукоті кулеметів, у залпах важкої артилерії, в гуркоті танків, у свисті реактивних ракет ви почуєте наш голос, а ваші озлоблені сини обіймуть українську землю чи повернуться додому в цинкових гробах; ваші матері плакатимуть, як і наші.

Звертаюся до зомбованих рабів: просинайтеся, вийдіть з кирилівських й путінських наркозу, якщо ви українці!

Слава Богу!

Слава Україні!

Петро ВІНЦУКЕВИЧ

Підготували ініціативу,
яка стане мостом
між Церквою і потребуючими

Завідувач відділу організації благодійності та соціального служіння єпархії Валерія Лесюк взяла участь у розробці концепції діяльності синодального відділу соціального служіння і благодійності.

Тренінг зі стратегічного планування розвитку синодального відділу та створення при ньому громадської організації «Elios – Милість» проходив **16-18 липня** в Києві, у Михайлівському Золотоверхому монастирі, за підтримки Ініціативного центру сприяння розвитку та активності громадської почину «Єднання».

Учасники заходу напрацювали ряд пропозицій, спрямованих на систематизацію та вдосконалення соціального служіння в Церкві. Йдеться, зокрема, про створення при єпархіяльних підрозділах філій організації «Elios – Милість» (надалі назва буде «Елеос – Україна»), що сприятиме тіснішій співпраці зі світськими громадськими, благодійними та релігійними організаціями для допомоги потребуючим.

Валерія Лесюк була єдиною учасницею тренінгу не тільки від нашого краю, а й від усієї Західної України. За її словами, проект концепції поки що недоступний для загалу. Його розглядатиме спочатку Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. «Поки що рано говорити про конкрети й алгоритми, та ми здійснили перші кроки до створення документа, який у подальшому відчутно про себе заявить», – зазначила представник Волинської духовної консисторії.

Провідь владики:
як і нащо здобувати душевний мир

Внутрішнє умиротворення, підтримка душі в мирі та спокої, мирне співіснування з ближніми. Про це йшлося у слові митрополита Луцького і Волинського Михайла **19 липня** в кафедральному соборі Святої Трійці.

На думку архієрея, важливо мати мир у душі, бо від цього залежить, чи почує тебе Бог і чи прийме твою жертву, тобто молитву.

Досягати ж миру в серці слід насамперед через примирення зі своїми ближніми, покладання надії на Бога і плекання любові у собі, пам'ятаючи слова апостола Павла: «Усе може в Ісусі Христі, Який мене зміцнює».

У Баєві священник
благословив жнива

19 липня настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця, що в с. Городище-1 Луцького районного деканату, священник Богдан Лисак на запрошення керівників підприємства «Україна – Баїв» Ігоря Павловича та Василя Яреми освятив техніку для збору колосових на тракторній бригаді с. Баїв.

Душпастир окропив комбайни й автомобілі свяченою водою, всім працівникам вручив іконки Божої Матері, побажав багатого врожаю.

А **20 липня** у храмі о. Богдан відслужив молебень на початок жнив.

Міністерство молоді та спорту
подякувало волинському
архієреєві

Мінмолодьспорт висловило вдячність за сприяння в організації громадського молодіжного центру у Волинській православній богословській академії.

У листі, що надійшов на адресу митрополита Луцького і Волинського Михайла, сказано: «...приємно відмітити, що саме завдяки Вашій допомозі та прихильному ставленню спілка громадських організацій "Молодіжна платформа" організувала у приміщенні ВПБА молодіжний центр. Переконані, що дане починання матиме гарні результати та стане прикладом для інших регіонів».

Таємниці собору
Різдва Христового
у Володимирі-Волинському

Інтернет-видання «Слово Волині» (*Slovovolyni.com*) опублікувало репортажну історію про цю святиню, щоб читачі відкрили для себе чимало цікавого, а головне – із перших уст священнослужителів, культурологів та експертів.

Собор Різдва Христового по-різному називався, залежно від конфесійної приналежності. Він уже 260 років є окрасою центральної частини міста. У державному заповіднику «Стародавній Володимир» сподіваються, що одного дня відкриються для широкого загалу підземелля, яких, як за переказами, так і за реальними свідченнями, райцентр має чимало: підземними тунелями з'єднані між собою чи не всі володимирські церкви й монастирі.

Владика Михайл очолив
храмовий празник у Ківерцях

24 липня, у день пам'яті рівноапостольної княгині Ольги, митрополит Луцький і Волинський відслужив Божественну Літургію в церкві на її честь із нагоди престольного свята.

У проповіді високопреосвященний порушив питання важливості прославлення великої княгині, а разом з тим і хрестителя Київської Русі князя Володимира Великого, саме як українських святих. Архієрей наголосив: той факт, що вони є вихідцями з українських земель, – вагомий аргумент у теперішній українсько-російській війні, оскільки спростовує теорію «руського мира» та «собирання русських земель». Владика зазначив: нещодавні заяви російських очільників щодо нібито російського походження цих угодників, а відповідно, і політичні претензії Росії, безпідставні. Це, до речі, знову доведено в ході наукових конференцій останніх років.

Архіпастир закликав присутніх, за прикладом рівноапостольної, більше часу приділяти християнському вихованню своїх онуків: «Бачила, що з сина пуття не буде, то хоч внука виховала, і виховала хрестителя Київської Русі».

Із керуючим єпархією служили: ківерецький декан протоієрей Іван Семенюк, настоятель храму протоієрей Олег Ткачусь та інше місцеве духовенство.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події –
на офіційному сайті
pravoslavivolyni.org.ua

— ВАРТО ЗНАТИ —

ГРІХОВНИЙ ЕЛІКСИР

Зловживання спиртним – не тільки сплюндорований фізичний стан людини, а й спотворення її морального та духовного світу, що лежить у гріховній площині

Пияцтво – це одна з найбільших проблем, від якої потерпає наше суспільство. «Добровільне божевілля» – так називають його тепер. «Вино губить тілесне здоров'я, розумові здібності, губить добробут сім'ї та, що найжахливіше, губить душу людей і їх нащадків» (Л. М. Толстой).

Чистий спирт почали виготовляти в VI–VII ст. Араби називали його «алкоголь», що означає «дурманний». З давніх-давен алкоголь іменується викрадачем розуму.

Наслідком алкогольної залежності є анти-соціальна поведінка людини, яка тягне за собою правопорушення, нещасні випадки, аварії. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, від третини до половини хворих, що лікуються в психіатричних лікарнях, – алкоголіки. Встановлено, що алкоголь руйнівні впливає на всі системи й органи людини. Систематичне вживання алкоголю пришвидшує біологічне старіння. Діти, зачаті в нетверезому стані, і діти п'яниць часто народжуються із фізичними вадами, повільніше ростуть, у них спостерігається розумова відсталість.

На початковій стадії алкоголізму формується психологічна залежність від спиртних напоїв (у більшості хворих – у віці від 14 до 20 років). Людина починає пити часто, з приводу і без приводу, в усе більших дозах. Звужується коло інтересів, життя стає монотонним і нудним. Чергове приймання хмільного ніби знімає напруження, відсуває неприємності, дарує радість. Але це лише короточасний ефект. Друга стадія формується: у дорослих на 7–15 році регулярного пияцтва, у підлітків та юнаків – через рік-три. Основний її симптом – абстиненція, тобто похмілля. Ранком «після вчорашнього» людині погано: головний біль, нудота, апатія, спад сил, пітливість, нерви на межі зриву. Вона страждає і починає «лікуватися»: п'є міцний чай, каву, ковтає анальгін. Незабаром це лікування не допомагає, і тоді знову на допомогу приходить горілка. Коло замикається. Збільшується і доза випитого. Життя того, хто п'є, стає надзвичайно важким. Третя стадія, заключна, характеризується деградацією особистості, цирозом печінки. Людина п'яніє вже від маленьких доз. Починається алкогольне слабоумство, яке супроводжується епілепсією, гіпертонією, мікрокардіодистрофією, білою гарячкою, алко-гольними галюцинозами, безсонням.

Алкоголізм став третьою за чисельністю причиною смерті людей, поступаючись лише зло-якісним пухлинам і захворюванням серцево-судинної системи.

Святий Димитрій Ростовський у своїх творах визначає стани пияцтва і дає їм характеристику, яка достовірна та зрозуміла і в наш час.

Якщо ми захочемо уважно роздивитися силу пияцтва і якщо назвемо його виноградною лозою, то знайдемо в ній десять моральних грон, що завдають людині шкоди та смутку.

Перше гроно з лози пияцтва – це затьмарення розуму, збожеволення, втрата свідомості, бо від шлунку, переповненого вином, пари піднімаються в голову, діють на мозок і збаламучують розум. Тому більшість у стані сп'яніння не пам'ятають себе самі й не знають, що роблять і що говорять, дійсно безумні, і яке б не трапилося з ними зло, безчестя або бійки, наступного дня вони нічого не пам'ятають.

Друге гроно – безсоромність: п'яний нікого не соромиться, але втрапивши совість, вимовляє погані для добросовісного слухача слова, вуста його бувають подібні стійлу тваринному, наповненому смердючою нечистотою, а язик – лопаті, якою викидають цю нечистоту... Що ж і серце такої людини, як не вмістилище багатьох бід, із якого не може виходити нічого крім зла, за словом Євангелія: «...зла людина з лихого скарбу серця свого виносить зло: бо з повноти серця промовляють уста її» (Лк. 6:45).

Третє гроно є недотримання таємниці. П'яний відверто розповідає всім і кожному всі ті таємниці, свої або чужі, які старанно таїв у глибині душі, коли був тверезий. Як звичайно п'яному вивергати їжу зі шлунку, так звичайно і таємниці розкривати.

Четверте гроно лози пияцтва – збудження тілесної пристрасті, чому і попереджає апостол: «І не впивайтеся вином, від якого буває розпуста» (Еф. 5:18).

П'яте гроно, повне отрути змійної, є розлюченість, гнів, ворожнеча, чвари, лайки та кровопролиття. Впившись вином, люди повстають із лютістю одне проти одного.

Шосте гроно – пошкодження здоров'я, зне-силення тіла, тремтіння рук, головний біль, погіршення зору, хвороби шлунку, передчасна старість, нещасна смерть.

Сьоме гроно – розтрата майна, втрата на-житого: «Працівник, схильний до пияцтва, не стане багатим. Скільки людей через пияцтво від великого багатства перейшли в крайню бідність! Приклад цьому – блудний син, опи-саний у євангельській притчі.

Восьме гріке гроно – втрата спасіння. Як матеріальне багатство, так і духовні скарби втрачаються від пияцтва, тому що п'яний має сміливість до всіх гріхів. Якого гріха тверезий цурається, боїться або соромиться, того не соромиться робити і не гидує, коли п'яний. Людина, котра через пияцтво позбавилась усіх чеснот, хіба не позбавляє себе спасіння і не відчужує себе від небесного насліддя? Справедливо говорить апостол: «п'яниці...

Ось які моральні грона цього содомського винограду, тобто пияцтва: хоча на смак вони здаються спочатку солодкими, але потім ця насолода перетворюється в гіркоту жовчі, в отруту змійну.

Де людині, якою оволоділа пристрасть до алкоголю, знайти порятунок? Церква пропонує два благодатних лікування від пияцтва: читання Слова Божого та щирі молитви до Господа Ісуса Христа. Ось розповідь, що показує дійсність цих благодатних засобів.

В одному селі на фабриці був майстерник, дуже вправний у своїй справі, добрий і дорогий майстер, але, на жаль, випивав, і дуже часто. Один богобоязливий чоловік порадив йому, щоб він, коли закортить хильнути, промовив про себе Ісусову молитву: «Господи, Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене грішного» – 33 рази, за ліком років земного життя Спасителя. Майстерник послу-хався, почав це виконувати і згодом повніс-тю перестав пити. І навіть через три роки пі-

Царства Божого не успадкують» (1 Кор. 6:10).

Дев'яте жовне гроно – гнів Божий: п'яниця, переступаючи заповіді Господні, викликає гнів Самого Всевишнього своїми гріхами. Ось чому промовляє пророк Ісайя: «Горе тим, які з раннього ранку шукають сикери і до пізнього вечора розгарячають себе вином» (Іс. 5:11).

Десятий, найгірший плід пияцтва – кінцева загибель душі. Інші грішники, коли прийде їхній смертний час, можуть каятися та жалкувати за свої гріхи, тому що їх розум тверезий; а п'яниця помираючи як може покається, коли він не пам'ятає себе, коли він не визнає, що настає його смерть, якої він зовсім не чекав? А для помираючого без покаєння – геєна неминуча.

шов у монастир.

Життя підтверджує поради духовних отців людям, якими оволоділа пристрасть до алкоголю: велику поміч дають сорокаденні читання акафіста на честь ікони Божої Матері «Невпивана чаша», також акафіст на честь святого мученика Боніфатія. Їх можна читати або самій людині, або рідному, близькому за одержимого алкогольною пристрастю, за-мовляти священикові для храмової відправи.

Не лінуйтесь, моліться до чудотворної ікони, повної зцілення, моліться і віруйте, що за вашими молитвами сили світла небесного зійдуть вам на поміч.

Протоієрей Сергій КОЦЬ,
настоятель парафії Великомученика і цілителя
Пантелеймона в с. Рованці Луцького районного деканату

— ХУДОЖНЄ СЛОВО —

ПОКЛИКАННЯ ДЛЯ БАБУСІ

В одному селі жила одна бабуся з дідусем – дітей вони не мали, та весь вік прожили, як кажуть, «душа в душу», але настав час, коли дідусь відійшов у вічність, а бабуся залишилася сама, тримаючи і надалі в господарстві дві корови. Одного разу через село йшов юнак і попросився до бабусі на нічліг. Старенька радо зустріла гостя, за вечерю бабуся розговорилася з хлопцем, дійшла до теми про покликання і дізналася, що юнак хоче стати монахом, а перед цим здійснює паломництво до святого місця.. Бабуся також розповіла про своє нелегке життя, про роки війни і важку працю. Хлопець, слухаючи бабуся, запитав: «Ви прожили важке життя, напевно, зараз настав час трохи відпочити, та коли я заходив до вас, закримітив, що сусіди пригнали вам дві корови з пасовища, навіщо вони вам? Ви живете одна...». На що бабуся відповіла: «Та де одна. Он за горбком живе багатодітна сім'я, діточок багато, тому їй допомагаю їм молочком і сметанкою, а там далі по вулиці живе вдова з двома малими діточками, а там – інвалід.. Я кожного ранку відношу молочко тим, кому найбільше потрібно... Та й буду тримати корівки, доки зможу, тому що поки я комусь потрібна, доти я не буду ніколи сама».

Проходив час, той чоловік став монахом, а згодом і священиком, він час-то згадує цю добру бабуся і в проповідях про покликання завжди наводять її приклад.

І дійсно, іноді покликання не потрібно шукати в великих ідеях чи справах, а озирнутися довкола і подумати, що ми могли б зробити ближнім, використовуючи те, чим обдарував нас Господь...

Бруно ФЕРРЕРО

ЕПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

2 серпня

День народження: 40 років тому, 1975-го, – протоієрей Володимир Прус, настоятель парафії Положення ризи Пресвятої Богородиці в с. Менчичі Іваничівського деканату.

9 серпня

День освяти храму: 20 років тому, 1995-го, – Великомученика і цілителя Пантелеймона у Волинській обласній клінічній лікарні.

13 серпня

День освяти храму: 15 років тому, 2000-го, – церква Преображення Господнього в Луцьку.

День висвяти: 15 років тому, 2000-го, – протоієрей Михайло Цвинкилевич, шацький декан, настоятель парафій Преподобної Єфросинії Полоцької в Шацьку та Великомученика Дмитрія Солунського в с. Самійличі.

14 серпня

День висвяти: 10 років тому, 2005-го, – священник Борис Наумчук, настоятель парафій Архістратиґа Михаїла в с. Верба та Йоана Богослова в с. Охнівка Володимирського районного деканату.

15 серпня

День заснування храму: 10 років тому, 2005-го, – церква Апостола і євангеліста Йоана Богослова в с. Озерне Ковельського районного деканату.

День освяти храму: 5 років тому, 2010-го, – церква Апостолів Петра й Павла в с. Римачі Любомльського деканату.

19 серпня

День висвяти: 20 років тому, 1995-го, – протодиякон Ярослав Місюк, керівник служби протоколу Управління єпархії, клірик кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку.

20 серпня

День освяти храму: 20 років тому, 1995-го, – церква Преображення Господнього в селищі Локачі.

21 серпня

День заснування храму: 115 років тому, 1900-го, – церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Скригово Горохівського деканату.

27 серпня

День висвяти: 15 років тому, 2000-го, – священник Валерій Чернюк, настоятель парафії Апостола Андрія Первозваного в с. Дерно Ківерецького деканату.

28 серпня

День освяти храму: 20 років тому, 1995-го, – церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Стенжаричі Володимирського районного деканату.

1 вересня

День народження: 35 років тому, 1980-го, – монахиня Галина (Стець), насельниця жіночого монастиря Різдва Христового у Володимирі-Волинському.

3 вересня

День народження: 35 років тому, 1980-го, – протоієрей Віктор Возняк, любомльський декан, настоятель парафії Архістратиґа Михаїла в Любомлі.

6 вересня

День народження: 30 років тому, 1985-го, – священник Василь Старевич, настоятель парафій Різдва Пресвятої Богородиці в с. Мощена, Успіння Пресвятої Богородиці в с. Красноволя, Великомучениці Варвари в с. Черкаси Ковельського районного деканату.

9 вересня

День освяти храму: 10 років тому, 2005-го, – церква Апостола і євангеліста Йоана Богослова в с. Невір Любешівського деканату.

11 вересня

День заснування храму: 25 років тому, 1990-го, – церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Радовичі Іваничівського деканату.

12 вересня

День висвяти: 10 років тому, 2005-го, – священник Микола Баган, настоятель парафій Введення в храм Пресвятої Богородиці в с. Березовичі, Преподобного Амфілохія Почаївського в с. Беґета Володимирського районного деканату.

17 вересня

День висвяти: 15 років тому, 2000-го, – священник Роман Микитюк, настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Лаврів Луцького районного деканату.

День народження: 40 років тому, 1975-го, – священник Андрій Ротченков, директор Центру християнського виховання дітей і молоді в Луцьку, настоятель парафії Мучениці Віри, Надії, Любові та Софії в обласному центрі.

18 вересня

День освяти храму: 10 років тому, 2005-го, – церква Покрови Пресвятої Богородиці в с. Поворськ Ковельського районного деканату.

20 вересня

День народження: 50 років тому, 1965-го, – протоієрей Роман Бодак, ратнівський декан, настоятель парафії Пророка Іллі в Ратному.

21 вересня

День заснування храму: 200 років тому, 1815-го (точні число й місяць невідомі), – церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Кричевичі Ковельського районного деканату;

25 років тому, 1990-го (точні число й місяць невідомі), – церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Озютичі Локачинського деканату;

20 років тому, 1995-го (точні число й місяць невідомі), – церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Мощена Ковельського районного деканату.

15 років тому, 2000-го, – церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Полонка Луцького районного деканату.

День освяти храму: 230 років тому, 1785-го (точні число й місяць невідомі), – церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Воронів Луцького районного деканату.

24 вересня

День народження: 30 років тому, 1985-го, – ієромонах Арсеній (Качан), скарбник Замкового монастиря Архангелів у Луцьку;

25 років тому, 1990-го, – монах Феодосій (Воробей), скарбник монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин на Ківереччині.

25 вересня

День заснування храму: 15 років тому, 2000-го, – церква Апостола і євангеліста Йоана Богослова в с. Невір Любешівського деканату.

26 вересня

День визначної події: 10 років тому, 2005-го, – підписання першої угоди про співпрацю між Управлінням єпархії і світським навчальним закладом.

27 вересня

День освяти храму: 395 років тому, 1620-го (точні число й місяць невідомі), – церква Воздвиження хреста Господнього в Луцьку.

День висвяти: 5 років тому, 2010-го, – священник Валерій Владика, настоятель парафії Апостола і євангеліста Йоана Богослова в с. Сьомаки Луцького районного деканату.

29 вересня

День народження: 35 років тому, 1980-го, – священник Євген Рудь, настоятель парафії Апостолів Петра й Павла в с. Сокиричі Ківерецького деканату.

30 вересня

День освяти храму: 20 років тому, 1995-го, – церква Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії в с. Трубки Іваничівського деканату.

Щиросердечно вітаємо вас із визначними датами, боголюб'язні отці, брати й сестри! Хай Бог благословляє усіх вас на многії і блаґії літа!

Тут подано лише ювілеї. Усі дати єпархіяльного календаря – в інтернеті за адресою: www.pravoslavivolyzni.org.ua/kalendar

ПАЛОМНИЦТВА

16–28 серпня – до святинь Одещини: храми й монастирі в обласному центрі, чудотворна ікона Пресвятої Богородиці в с. Кулевча. Вартість поїздки (проезд, проживання у базі відпочинку на будацькій косі поруч із морем та лиманом, екскурсії) – 2900 грн.

16 серпня, 6 вересня – до Маняви (Івано-Франківська єпархія): скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа – джерело Святого Духа. Виїзд – 15 серпня і 5 вересня о 23.30. Повернення – 16 серпня і 6 вересня о 23.30. Вартість поїздки 350 грн.

22–23 серпня – до святинь Польщі: Ченстохова, Краків (для тих, хто має візу). Зголошуватися не пізніше ніж за тиждень.

23 серпня – до святинь Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Патріарша Служба) – Волинська ікона Богоматері (Національний художній музей України). Виїзд 22 серпня о 23.30. Повернення 23 серпня о 23.30. Вартість поїздки 450 грн.

28 серпня – до святинь Володимира-Волинського з нагоди престольного свята храму Успіння Пресвятої Богородиці жіночого монастиря Різдва Христового: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимнівський монастир. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 100 грн.

30 серпня, 26 вересня – до почаївських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Вартість поїздки 140 грн.

10–17 вересня – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа»). Проводиться з благословіння Патріарха Філарета, богомілля очолює митрополит Луцький і Волинський Михаїл): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Йорданит – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.

10–17 вересня – до Святої Землі. Увага! Акційна поїздка: 690 дол. – усе включено. Зголошуватися не пізніше ніж за чотири тижні.

19 вересня – до святинь Рівенщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межирічі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Пресвятої Богородиці). Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Вартість поїздки 150 грн.

20 вересня – до святинь Львова. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 250 грн.

26 вересня – до Тростянецької чудотворної ікони Божої Матері (с. Тростянець Ківерецького деканату). Виїзд о 13.00. Повернення – о 17.00. Вартість поїздки 60 грн.

19–25 жовтня – до святинь Грузії: Тбілісі – Мцхета – Сігнахі – Бодбе – Телаві – Ахалціхе – Боржомі. Зголошуватися до 1 жовтня.

Реєстрація – не пізніше ніж за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомілля – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел.: (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ

Газета «Волинські єпархіяльні відомості»: запитуйте у храмах, кіосках, передплатуйте на пошту (виходить раз на місяць). Звертатися: (0332) 72-21-82, [gazeta.vyev@gmail.com](mailto:hazeta.vyev@gmail.com)
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки).

Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.
Звертатися: (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97, kjuchi@ukr.net

ДИВІТЬСЯ

Відеоканали в інтернеті: Youtube.com/PravoslaviaVolyni; Youtube.com/social1970
Передача «Що каже священник» на обласному державному телебаченні (виходить раз на місяць – слідує за телепрограмою). Звертатися: (0332) 72-21-82, telesobor@gmail.com

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).
Звертатися: (095) 126-40-77, blaho@ukr.net

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт pravoslavivolyzni.org.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ
ЕПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську Православну Церкву!

Свідчення про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)
Друк – ПрАТ «Волинська обласна друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 2826. Наклад 3200 пр.
Передплатний індекс 91241

Редакція

Віталій КЛИМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Андрій ГНАТЮК, Олександр БІЛІЧУК (верстка, «НІЦІАЛ»)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.
Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. Volynkonsistoria@ukr.net.
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10.00–16.00.
Обідня перерва: 13.00–14.00

Керуючий єпархією

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ.
Тел./факс (0332) 72-44-64

Канцелярія

Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віце-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ.
Моб. (050) 956-70-00

Інформаційно-видавничий центр

Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії) – info@sluzhba@ukr.net
Сайт pravoslavivolyzni.org.ua – info@pravoslavivolyzni.org.ua
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар Андрій ГНАТЮК – pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські єпархіяльні відомості» – [gazeta.vyev@gmail.com](mailto:hazeta.vyev@gmail.com)

Телестудія «Собор» – гол. редактор Андрій ГНАТЮК. Telesobor@gmail.com
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. blaho@ukr.net
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО.
Тел. (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97. kjuchi@ukr.net

Капеланська служба

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

Паломницький центр «Україна»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

Відділ організації благодійності та соціального служіння

Завідувач Валерія ЛЕСЮК. Моб. (095) 037-67-00

Склад-магазин ікон, риз, церковного начиння тощо

Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Розпорядок роботи: понеділок–п'ятниця – з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва від 13 до 14-ї.

В АКАДЕМІЇ ВІДБУВСЯ ЧЕРГОВИЙ ВИПУСК

У Волинській православній богословській академії пройшов черговий випуск бакалаврів та магістрів. **25 червня** у кафедральному соборі Святої Трійці відправили Божественну Літургію та подячний молебень, а в актовому залі академії відбулась урочиста частина.

Літургію очолив єпископ Кіровоградський і Голованівський Марк, а молебень – митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Із ним служили: єпископ Володимир-Волинський Матфей, канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, ректор ВПБА протоієрей Володимир Вакин, ректор Рівненської духовної семінарії (РДС) протоієрей Віталій Лотоцький, викладачі та студенти у священничому сані.

Правлячий архієрей вручив дипломи 25 бакалаврам, 15 магістрам богослів'я та шести випускницям регентського факультету.

Митрополит у слові до вчорашніх студентів наголосив: відмінність священничого, духовного, нематеріального служіння від світського, матеріального полягає в тому, що майбутні пастирі сіятимуть «невидимі зерна» в людські душі, тож часто світські, прив'язані до матеріальних благ очі не вбачатимуть у таких служителях користі та за корисні справи будуть невдячними. Владика застеріг, що служіння людям ставитиме дуже багато викликів, які священнослужитель

повинен долати з допомогою Божою. «Сійте добро, даруйте любов, піклуйтеся про людей, а нагороду чекайте на Небесах!» – завершив високопреосвященний.

Владика Марк же зазначив: «Завдання духовної школи – це виховати комбатів і комбригів для духовної боротьби». А випускників закликав бути готовими, що духовна війна йде постійно. Потрібно бути добрими воєначальниками для своєї пастви і пам'ятати, що програш у боротьбі духовній призводить і до війн тілесних.

Отець ректор зазначив, що, на відміну від світського вузу, де завдання викладачів – дати студентам знання і тішитись тим, як вони їх реалізують у житті, духовна школа, окрім базису знань, ставить за мету виховання душі та особистості пастиря.

До вітань долучилися й інші гості, зокрема: ректор РДС протоієрей Віталій Лотоцький, завідувача відділом історії релігії та практичного релігієзнавства Інституту філософії ім. Г. С. Сковороди НАНУ Людмила Филипович, головний лікар Центру хірургії ока ім. Професора Загурського Тетяна Єремєєва.

Закінчилась урочиста частина невеликим духовним концертом.

Орест ВЛАСЮК. Світлина інформаційної служби єпархії

СЛОВО НЕ ТІЛЬКИ ДЛЯ ВУСТ

«Споконвіку було Слово, і Слово було у Бога, і Слово було Бог... Все через Нього сталося, і не сталося, що сталося без Нього» (Ів. 1:1, 3)

Славенні перші рядки Євангелія від Івана відсилають нас до початку, до джерела, звідкіля випливає осмисленість людського буття.

Жива істота, відмовившись у спілкуванні від примітивних звуків, наповнила життєвий зміст повноцінною мовою. Слово, як відомо, може рятувати, печалити, бадьорити і навіть убивати. У суспільстві мають пошану люди, які дотримуються даного слова. Чи багато нині таких залишилось? Далєбі, що так. Адже кожна громада, етнос дає собі раду, коли переважна більшість її членів живе за Божими законами. «Бо заповідь ця, яку я заповідаю тобі сьогодні, не недоступна для тебе і не далеко... але дуже близько до тебе слово це: воно в устах твоїх і в серці твоєму, щоб виконувати його» (Втор. 30:11, 14). Творець пояснює важливість слова. Пустослів'я та голі фрази, які б красиві вони не були, не принесуть людині бажаного результату, бо не підтвержені конкретною справою. «Мої думки – не ваші думки, ні ваші путі – путі Мої, говорить Господь» (Ісаї 55:7,8).

Кожна думка, народжена з Божого благословення, має бути підтверджена практикою. Цінність духовного начала важко переоцінити. «Не хлібом єдиним житиме людина, але всяким словом, що виходить з уст Божих» (Мф. 4:4).

Останнім часом важливість слова значно применшена. Поважні особи можуть привселюдно дати слово і відразу забути про нього, пообіцяти золоті гори і не вдарити палець об палець.

Формулювати думку на рівні досконалих літераторів і переконливо висловлювати її стало чи не найпершою заporукою творення кар'єри. Політичні телевізійні ток-шоу вже давно взяли її на

озброєння. Один із екс-очільників держави дійшов до влади завдяки слогану «Не словом, а ділом!». Щоправда, слово і надалі було основним у його п'ятирічній державній діяльності. «... Віра без діл мертва» (Як. 2:26). Слово, написане на білбордах, у газеті, агітці, уже, щоправда, не так гріє душу виборця, проте саме воно формує його ставлення до кандидатів на владний олімп.

«...Говорю їм притчами, бо вони дивлячись, не бачать, і слухаючи, не чують і не розуміють; і збувається над ними пророцтво Ісаї, яке говорить: "слухом почуєте – не зрозумієте, і очима дивитись будете – не побачите. Згрубіло серце людей цих, і вухами туго чують, і очі свої стулили, щоб не побачити очима, і не почути вухами, і серцем зрозуміти, і не повернутися, щоб Я змінив їх"» (Мф. 13:13–15).

Народна мудрість аж ніяк не бажає прирівнювати слово до легковажної пташини: «Слово не горобець: вилетить – не спіймаєш». Скільки ж отих бешкетників-горобців порозсідалися на великих, малих і ще менших гілках влади, аби цвірінкати про радісні перспективи життя, сподіваючись на щасливе завтра лише завдяки сказаному слову.

Віталій КЛИМЧУК

